

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie C · núm. 480

Comissió d'Afers Socials i Famílies

Sessió 24, dimecres 5 de juliol de 2017

Presidència de la I. Sra. Magda Casamitjana i Aguilà

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Compareixença de Montserrat Boix, presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta, per a informar sobre l'entitat, els seus problemes i les respostes necessàries	
357-00451/11	4
Proposta de resolució sobre les actuacions del Govern a la província de Tarragona relatives a residències per a gent gran i a centres d'atenció a infants	
250-01000/11	27
Proposta de resolució sobre el centre de dia i residència per a gent gran de Llançà	
250-01008/11	32
Proposta de resolució sobre el Consell General de Serveis Socials	
250-01011/11	35
Proposta de resolució sobre la convocatòria del Consell d'Avaluació de Necessitats Socials	
250-01012/11	38
Proposta de resolució sobre el Pla estratègic de serveis socials	
250-01025/11	39
Proposta de resolució sobre l'atenció adequada a infants i joves amb trastorn de l'espectre autista	
250-01035/11	41

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Serikat
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 24 de la CASF

La sessió de la Comissió d'Afers Socials i Famílies (CASF) s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix Magda Casamitjana i Aguilà, acompanyada de la vicepresidenta, Elisabeth Valencia Mimbreno, i de la secretària, M. Assumpció Laïlla i Jou. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Germà Bel Queralt, Chakir el Homrani Lesfar, Anna Figueras i Ibàñez, Natàlia Figueras i Pagès, Josep Maria Forné i Febrer, Lluís Llach i Grande, David Rodríguez i González i Alba Vergés i Bosch, pel G. P. de Junts pel Sí; Noemí de la Calle Sifré, Carmen de Rivera i Pla i Lorena Roldán Suárez, pel G. P. de Ciutadans; Raúl Moreno Montaña i Esther Niubó Cidoncha, pel G. P. Socialista; Joan Coscubiela Conesa, Gemma Lienas Massot i Marta Ribas Frías, pel G. P. de Catalunya Sí que es Pot; Fernando Sánchez Costa i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya, i Gabriela Serra Frediani, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Assisteix a aquesta sessió la presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta, Montserrat Boix Prats, acompanyada dels membres de l'associació Ferran Badal Granell, Maria del Rosario Díez Bajo, Elena Jaro Beltran, Miquel López Molina i Joan M. Sala Clos.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Montserrat Boix, presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta, davant la Comissió d'Afers Socials i Famílies per a informar sobre l'entitat, els seus problemes i les respostes necessàries (tram. 357-00451/11). Comissió d'Afers Socials i Famílies. Compareixença.

2. Proposta de resolució sobre les actuacions del Govern a la província de Tarragona relatives a residències per a gent gran i a centres d'atenció a infants (tram. 250-01000/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 406, 27; esmenes: BOPC 446, 106).

3. Proposta de resolució sobre el pagament amb efectes retroactius de l'import de les prestacions per dependència (tram. 250-01007/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 406, 36).

4. Proposta de resolució sobre el centre de dia i residència per a gent gran de Llançà (tram. 250-01008/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació (text presentat: BOPC 406, 37).

5. Proposta de resolució sobre el Consell General de Serveis Socials (tram. 250-01011/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació (text presentat: BOPC 406, 42).

6. Proposta de resolució sobre la convocatòria del Consell d'Avaluació de Necessitats Socials (tram. 250-01012/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació (text presentat: BOPC 406, 43).

7. Proposta de resolució sobre el Pla estratègic de serveis socials (tram. 250-01025/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 413, 43; esmenes: BOPC 446, 110).

8. Proposta de resolució sobre l'atenció adequada a infants i joves amb trastorn de l'espectre autista (tram. 250-01035/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 413, 56; esmenes: BOPC 446, 111).

La presidenta

S'obre la sessió. Molt bon dia a tots i a totes.

Compareixença de Montserrat Boix, presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta, per a informar sobre l'entitat, els seus problemes i les respostes necessàries

357-00451/11

Començarem amb una compareixença que, com sabeu, ja fa molts mesos que hi treballem i que he pogut comentar als diputats. Vull donar les gràcies i donar la benvinguda a tots els familiars de l'associació Afatrac que avui esteu aquí, i sobretot a membres del Govern, als responsables institucionals i, sobretot, a la degana jutgessa senyora Caso, molt benvinguda, i també, doncs, als metges psiquiatres que venen de la Vall d'Hebron o d'altres, perquè estan molt i molt interessats a veure..., d'aquesta compareixença què hi ha, i a veure si entre tots som capaços de trobar alguna sortida per a aquests casos tan complexos.

Per tant, començarem. I iniciem la sessió amb el torn de paraula dels compareixents, i ja la senyora Montserrat Roig..., Boix –ara t'he canviat el nom–, la Montserrat Boix, que és la presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta, i la senyora Charo... (*Pausa.*) Cognom? (*Pausa.*) Maria del Rosario Díez, que és una familiar d'afectat d'aquest trastorn.

Per tant, els dono la paraula. Tenen vostès trenta-cinc minuts per poder exposar la seva..., el que vostès creguin convenient. Després d'aquests trenta-cinc minuts, tindrem, molt ràpidament i amb quatre pinzellades, tres o quatre parets i mares que exposaran els casos dels seus fills, perquè tinguem els diputats més coneixement del que expliquen. I després, com saben, els diputats tenen el seu torn de paraules, i després tornaran..., per si han de contestar o aclarir algun tema.

Per tant, comencem. I té vostè la paraula, senyora Boix.

Montserrat Boix Prats (presidenta de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Senyores i senyors diputats –moltes gràcies, presidenta–, bon dia. Primer de tot, volem agrair l'oportunitat d'estar avui aquí en el Parlament de Catalunya. Ens ha portat fins aquí, com ja últim recurs, el patiment dels nostres fills, de les nostres famílies i en general de les persones que han de conviure amb els nostres fills.

Volem fer-los partícips dels problemes que ara per ara ningú, ni nosaltres com a pares, ni el sistema de salut, ni l'Administració en general hi hem estat capaços de trobar una solució adient i eficaç. Hem estructurat la compareixença en cinc punts per ser més didàctics i que s'entengui millor el que volem dir.

El primer punt és: quin és el nostre problema? Els nostres fills són nois i noies que pateixen trastorn de conducta greu. El patró comú és noi o noia, amb gran prevalença masculina, biològic o adoptat –els adoptats en són majoria–, que ja en la infantesa presenten alteracions de comportament, però sobretot a l'adolescència, i coincidint sempre amb el consum d'alcohol i de cànnabis, o altres substàncies addictives, en més o menys grau presenten un gran i sobtat canvi de conducta, com ara fracàs escolar; conflictes a l'escola; abandonament dels estudis; canvi d'amistats; escapolides de casa passant nits fora, al carrer gairebé sempre, sense por de res; promiscuïtat sexual, que comporta embarassos no desitjats i malalties de transmissió sexual. Tot això *in crescendo*, i, a més a més, agressivitat verbal a la família, destrossa de mobiliari i arribant fins a l'agressió física; manca d'empatia per fer amics o pertànyer a colles normalitzades, que substitueixen per a propament a ambients cada vegada més marginals; comportament impulsiu, desafiant, agressiu, del vincle, de l'apego, i violent; manca de consciència i de responsabilitat a l'hora d'avaluar la conseqüència dels seus actes, sent molt vulnerables a caure en addiccions i arribant inclús a l'activitat delictiva, la qual cosa comporta la intervenció de la policia, del sistema judicial i l'entrada a presó.

Difícils de diagnosticar, no acostumen a tenir malalties psiquiàtriques ben definides, sinó trastorns de personalitat també poc definits i barrejats: dissocials límit,

negativista desafiant del tractament del vincle, síndrome alcohòlic fetal. Però amb un diagnòstic previ força comú que és el TDAH. Trobem diversos diagnòstics amb un mateix perfil o diagnòstics que canvien amb el temps o segons el facultatiu o centre que l'ha visitat. Sabem també que, al ser joves, els diagnòstics poden variar amb l'edat. El més important és que no tenen consciència de malaltia i, per tant, no s'adhereixen al tractament i les recaigudes són constants.

Aquestes situacions desborden la família: la vida a la llar és un constant conflicte i nosaltres, malgrat estimar amb bogeria els nostres fills, ens veiem impotents a l'hora d'afrontar aquestes situacions que semblen no tenir fi. Senyors, ens han de creure quan diem que ho hem intentat tot: hem iniciat molts processos, hem utilitzat recursos i difícilment se n'acaba cap, i tornem, després de molts sacrificis, al punt de partida o en una situació encara molt més complexa. El patiment és de tots, i sobretot dels nostres fills, que, sense rumb i amb l'autoestima baixíssima, es veuen marginats de la societat. Malauradament, si no es prenen les mesures adequades, el destí d'aquests joves és la presó o el cementiri, com ens demostra l'experiència de molts casos que coneixem.

I per què som aquí? Doncs, perquè no hem trobat cap recurs adequat per als nostres fills. Els que existeixen, que ja els hem fet servir, no serveixen, no ens han donat una solució fins ara. Els resumirem una sèrie de mancances que hem anat trobant.

Mancances en educació: el sistema educatiu no està prou preparat per integrar alumnes d'aquestes característiques. Caldria més formació i coordinació amb els diferents departaments implicats. Volem explicar que el comportament dels nostres fills és degut a un trastorn, que s'ha de tractar d'establir solucions integradores en comptes d'apartar-los de la resta o aplicar el règim disciplinari del centre, que consisteix en sancions i expulsions. Quan s'expulsa prematurament del sistema educatiu, el problema es trasllada a casa i a la societat, ja que no hi ha alternativa socio-laboral ni modalitats educatives adequades per al seu trastorn.

Incorporar-los a sistemes normalitzats sense atenció personalitzada està abocat al fracàs, com ho és també incorporar un jove amb trastorn d'aquest tipus a programes pensats per a discapacitats intel·lectuals. Això sí: hi ha centres terapèutics privats, escandalosament cars, que valen quatre i cinc mil euros al mes, on les famílies que amb una posició econòmica o que s'endeuten arriben a ingressar els seus fills quan ja no podem més. No tothom ho pot fer, això, però és que no hi ha cap alternativa pública. Una bona part de les nostres famílies han passat per aquests centres privats.

Alguns d'aquests centres tenen concerts amb DGAIA, on una part de les despeses van a càrrec de la Generalitat, però és que les paguem tots els contribuents, també. Alguns dels nostres adolescents, o bé perquè la família ja no sap com sortir-se'n o bé per poder fer entrar el seu fill o filla en aquests centres terapèutics privats tan cars..., i optar així a les places que tenen reservades per als nens tutelats, s'han vist obligats a renunciar a la tutela, a la custòdia, i deixar-les en mans de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència –de la DGAIA.

Totes aquestes famílies que han passat per aquesta opció coincideixen a dir que ha sigut molt pitjor el remei que la malaltia, ja que o bé en els centres d'acollida no se'n fan les valoracions, o bé en els centres residencials, que són els CRAE, els nostres fills i filles han empitjorat el seu comportament exponencialment, i les famílies no ens hem sentit compreses ni recolzades per la DGAIA, ans al contrari.

Volíem insistir que cal un seguiment continuat i profund per part de la Generalitat dels convenis signats amb aquests centres privats. Tenim massa exemples de deixadesa de funcions, manca de professionals, teràpies que ens cobren sense haver-se fet, etcètera, i, quan surten, no hi ha cap mena de seguiment ni recurs: ens els tornen a casa sense fer res i tornen a recaure.

Les mancances en el sistema sanitari. Els nostres fills no tenen una etiqueta de malaltia definida; com hem dit, són una barreja de patologies o de trastorns que han anat mutant d'un a l'altre. Amb molta freqüència, però, el TDAH és el sac on han anat a parar trastorns que apareixen ja en edats escolars però que no són susceptibles de diagnosticar fins més enllà dels divuit anys. Creiem que el TDAH és, moltes vegades, el principi d'alguna cosa més. Això ens hauria de portar a pensar que potser estem davant d'un trastorn nou que s'hauria d'estudiar, trobar-hi un nom i un tractament adequat.

Aquesta manca de diagnòstic definit ens crea també un problema a l'hora d'accedir a centres, a la concessió d'un grau determinat de discapacitat o d'ajuts, on sempre ens demanen un diagnòstic clar per entrar dintre del perfil. Trobem també diferents interpretacions entre els mateixos professionals per diagnosticar aquest tipus de conducta dual: trastorn de conducta i addiccions i violència implícita.

Aquest malestar que pateixen els nostres fills quasi sempre va unit al consum d'alcohol i de cànnabis al començament, consum que fan servir com a automedicació per trobar-se millor, però que estudis científics demostren que el cànnabis a aquestes edats, entre els onze i els vint-i-un anys, quan el cervell encara està en ple desenvolupament, crea unes mancances de memòria i altres alteracions que fan que augmenti encara més el fracàs escolar, que ja tenim prou elevat al nostre país.

Estem en complet desacord amb la lleugeresa i la permissivitat amb la que es tracta el consum de l'alcohol i del cànnabis en la televisió, en festes, en fires i en la societat en general. El problema encara s'agreuja més perquè ens hem trobat amb que el diagnòstic acaba sent exclusivament «trastorn per consum» i s'obliden del trastorn mental primigeni. Acaben sent només consumidors i se'ls deriva a drogoaddicció, i arriben a aquest estadi per ser drogoaddictes i, d'aquí, delinqüents.

A Catalunya no existeix una xarxa específica d'atenció. El sistema actual presenta la coexistència de dues xarxes paral·leles: la de toxicomanies i la de salut mental, o sigui, el CAS i el CSMIJ o CSMA. I encara que es parli, de fa temps ja, de «patologia dual», paraula que ja sortia en el Pla de salut mental del 2014, a la pràctica no existeix. No hi ha tractament dual: se'ls tracta per separat per malaltia mental o per addicció, i quan en un mateix pacient es troben les dues coses, és una bomba i no sabem com desactivar-la.

Respecte als ingressos, només es dictamina un ingrés involuntari d'urgència quan el pacient presenta un brot psicòtic o un intent de suïcidi, o altres casos d'extrema gravetat. Una vegada estabilitzats, si el pacient no vol restar ingressat, els professionals de salut tenen l'obligació de donar-los d'alta. La llei marca que no es pot retenir contra la seva voluntat ningú si no són causes descrites i pautades en el Codi civil.

Insistim que els nostres fills no tenen consciència de malaltia i, per tant, no admeten ni l'ingrés ni el tractament, que sovint abandonen. Per tant, un cop passats aquests quinze dies, per norma, se'ls dona d'alta –per norma–, quan cada pacient és un món: com es pot establir una norma de temps d'ingrés? Això no existeix en cap malaltia física. Doncs, per què s'aplica en psiquiatria? Per què es dona l'alta als quinze dies en un ingrés involuntari a pacients altament agressius, fora de si, que trenquen el mobiliari de l'hospital, que agredeixen els sanitaris, altres pacients, gent de seguretat, perquè volen marxar?

Ens diuen: «La planta de pacients aguts no és el seu lloc.» Tampoc ho és la planta de subaguts, perquè s'escapen, perquè ningú sap què fer amb ells, perquè no hi ha centres per als nostres pacients, els d'aquest tipus. Per què en psiquiatria només hi ha lloc per als pacients dòcils, que accepten el tractament, que volen curar-se? Però és que el carrer no és el lloc per als nostres fills.

Perquè, sí, hi ha pacients conflictius. No tots ho són, en això estem d'acord, i en que hem de lluitar en contra de l'estigma de la salut mental en la nostra societat. No-

saltres també ho fem, fermament i amb convicció, però ens sap greu. Els nostres fills ho són, de conflictius, i necessiten contenció, tractament personalitzat i vinculació, per a la seva seguretat i per a la de la societat en general.

Per què es fa prevaler el seu criteri, alterat per la malaltia, quan demanen l'alta, inclús quan aquesta persona està incapacitada judicialment? Per què només quan l'agressió va contra un altre la seva llibertat no es defensa i quan és contra ells mateixos sí?

No ens val que la seva voluntat passi per davant de tot. O és que quan ingressen en un centre després d'un intent de suïcidi no lluita tothom per salvar-li la vida? Per què no se'ls deixa morir? Per què no es preserva la seva voluntat de morir? No, es lluita per salvar-li la vida. Però enviar al carrer una persona que se sap positivament que no es medicarà, que consumirà, que no menjarà correctament, que no té les facultats cognitives en perfecte estat, com les judicialment incapacitades, llavors sí, llavors preval la seva voluntat.

En la mateixa línia, creiem que, si bé el pacient té dret a la confidencialitat, la família té dret a saber la seva evolució, i poder fer un seguiment del tractament, perquè som els seus primers cuidadors i suports. Aquesta manca d'informació l'hem patida també amb pacients menors, i amb incapacitats. A més a més, creiem que hi ha una manca de coordinació en la xarxa de salut mental molt preocupant: manca un coneixement de recursos i serveis existents, i també manca un treball conjunt entre el pacient, la família i el professional.

També tenim mancances en el sistema judicial, perquè els problemes judicials arriben molt aviat: comencen per agressions al carrer, a casa, petits furtus, insults a les autoritats, agressions amb arma blanca, conductes xenòfobes, d'extrema dreta o d'extrema esquerra. Molt sovint acaben en multes per les lesions causades, i qui les paga? La família. I no només la seva multa, en cas de ser incapacitada, sinó també les dels altres delinqüents acusats conjuntament, perquè aquests altres delinqüents no estan incapacitats. Com és que resulta tan difícil i complicat poder pagar una multa amb algun servei a la comunitat? Existeixen mesures penals alternatives, però depenen del jutge, i de la bona voluntat del funcionari, que et vulgui informar correctament. Hem patit desinformació, quant a terminis i moments de demanar-les, i quan en donen arriben tard.

Creiem que la valoració forense de trastorns tan complicats seria més coherent amb la intervenció de forenses psiquiatres. No entenem com l'única alternativa a la violència domèstica siguin les ordres d'allunyament, fins i tot en joves, en discapacitats mentals de més del 60 per cent, ni que la presó sigui el lloc adient per rebre un tractament adequat.

I si finalment cometen un delictes prou greu com per anar a la presó, on seran tractats, si tenen la sort d'entrar en un mòdul psiquiàtric, en sortiran pitjor encara. Aquest no és el lloc dels nostres fills. No els volem veure degradar-se al carrer ni empresonats per haver comès un delictes. Volem que se'ls reconegui com a malalts, però no només com a eximent en cas de delictes, sinó que abans puguin rebre un tractament adequat perquè no hagin d'anar a la presó.

Seria millor apostar per una justícia restaurativa, com ja ho estan fent en alguns països de la Comunitat Europea, on les seves presons no estan plenes de malalts mentals, i apostar de manera decidida i ferma per la prevenció.

Sabem que en algunes presons s'ha iniciat un projecte pilot que consisteix en l'atenció i acompanyament tant de joves com del seu entorn familiar a partir d'un abordatge psicosocial: millora de la interacció familiar, reforçament del vincle social, reducció de les conductes disruptives, inserció sociolaboral i sociocomunitària, i reducció de les probabilitats de reincidència, etcètera.

També hem trobat mancances en Afers Socials i treball. Un dels temes és l'adopció: en la nostra associació tenim un tant per cent molt més elevat que a la població en general de fills adoptats. També en tenim, de biològics, eh?, però els adoptats

arrossegueu una motxilla molt més pesada: famílies desestructurades, pares biològics malalts, consumidors, potser desnutrició, parts distòcics. En l'actualitat sabem que existeix un servei públic de postadopció, però aquest servei és una esperança per als nostres fills més petits, però en la nostra experiència aquest servei no ha estat suficient.

Una criatura que ha patit gana, maltractaments, abandonaments, que pateix el trencament del vincle matern en els seus primers dies o mesos o anys de la seva vida, no experimenta el necessari aferrissament familiar per desenvolupar una correcta estructura cerebral. Aquesta circumstància, si no es treballa aviat i s'arriba a l'adolescència, cada vegada és més difícil de tractar. I els problemes de conducta apareixeran, derivats en molts casos en una malaltia mental.

Els tractaments psicològics o psiquiàtrics són escassos per part de l'Administració, i són llarguíssims i molt cars en l'àmbit privat. És una necessitat vital comptar amb aquest servei: un psicòleg, un psiquiatre, inclús un advocat en temes d'adopció.

Tema de llars. Ben sovint no podem conviure amb els nostres fills: les agressions, els robatoris, les escapolides, consums, trencadisses fan que hagin de marxar de casa. I a on van? Per optar per un pis tutelat es necessita un diagnòstic de malaltia mental severa, i s'han d'obeir unes normes, uns horaris, que ells precisament és el que no compleixen. I acaben al carrer, on hi ha la gent com ells, o pitjor, on es troba la droga, on es roba per subsistir, on s'orina i es pidola pel carrer, on es consumeix a les voreres, es dorm en els caixers automàtics; on et poden violar, siguis noi o noia; on un nano criat en un ambient normal es converteix en un ser sensesostre, i perd les habituds higièniques, i quan ja no saben què fer ni com sortir-se'n, i malalts com estan, venen els intents de suïcidi.

Tot i tenir a l'abast i haver utilitzat tots els recursos de salut i de benestar social, no hi ha un recurs adequat ni específic per als nostres fills, tant si són menors com majors d'edat.

En tema de treball, hem sentit dir que moltes vegades la millor teràpia és un treball, però no tenim suficients empreses d'inserció ni centres especials de treball per a persones amb aquestes característiques, ni existeixen a totes les comarques. La seva incorporació a l'empresa ordinària és una necessitat poc contemplada actualment.

Alguns dels nostres fills han estat incapacitats judicialment, i quan hem passat la tutela a una fundació tutelar ens trobem amb un altre problema: la Generalitat delega i paga les funcions de tutela a aquestes entitats sense ànim de lucre, però cal un seguiment més acurat de les accions que fan aquestes fundacions. Ara per ara, només han de retre comptes econòmics a la fiscalia un cop l'any, però algú inspecciona la seva activitat diària? Comptem amb l'experiència suficient per poder posar-ho en dubte.

Com es pot tenir vivint al carrer un incapacitat sense saber on dorm, si menja, si es medica, si consumeix, si va al metge, i que això sigui tolerat per l'Administració? I com ja no tenim la tutela del nostre fill, no ens podem queixar. Volem tenir la seguretat que les fundacions tutelars estaran preparades per fer-se càrrec dels nostres fills amb trastorns de conducta tan especials com els que estem descrivint ara, però sobretot quan nosaltres ja no hi siguem.

Maria del Rosario Díez Bajo (membre de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Bé, bon dia. Moltes gràcies...

(Aplaudiments.)

La presidenta

Disculpeu. D'acord, perquè surt de dintre, eh?, però en les comissions millor no aplaudir, d'acord? Després ja la felicitem, perquè, si no, destorba una mica la concentració.

Per tant, ara sí que li passo la paraula a la Maria del Rosario –així ho posa– Díez, i per nosaltres la Charo.

Maria del Rosario Díez Bajo

Gràcies, i perdó per haver intervingut. Aniré de pressa perquè m'han dit... (*Veus de fons.*) És que premo a tot arreu i no sé... (*Pausa.*) Ah, estava malament, d'acord. Bé, m'han dit que corri molt, i, per tant, jo el que penso és que, després de la descripció que hem fet, el punt de com i per què hem creat l'associació Afatrac..., és que ha quedat claríssim el perquè ho hem fet. Per tant, em sembla que no llegiré tot el que tinc escrit.

Només dir que no sé si us han donat unes cartes, si les teniu, escrites per dues mares de l'associació, que jo crec que no cal tornar-les a llegir, que són colpidores i que explicaven què és el que podia passar, i que per desgràcia això ha anat passant. Després sentirem el testimoni dels pares, que ha passat això que dèiem.

Bé, vull dir que nosaltres ens vam constituir davant la necessitat, i que érem unes deu persones en un principi i actualment són setanta-tres. Contínuament ens criden. No ens van cridar ni va fer res ningú quan vam escriure les cartes al diari, però sí que ens criden pares i mares que estan en la mateixa situació que nosaltres i que volen solucions, volen sentir algú que els escolta, que els fa cas, tot i que nosaltres no tenim el poder que tenen vostès, i en el qual confiem nosaltres aquí.

Passo... També tenia un altre punt, que era el de les famílies. Però evidentment ella ha descrit com estem les famílies, les quals moltes vegades ens trobem –el matrimoni i altres fills que tenim– discutint d'una manera increïble per situacions provocades per aquests nostres fills. Moltes famílies han acabat dissolent-se, i altres familiars i afectats ens han deixat, per desgràcia, amb aquest patiment tan tremend que ens ha explicat la Montse.

Passo a fer les demandes, que això sí que em sembla important. Les demandes que nosaltres, com a associació, fem a aquest Parlament, en el qual, com he dit, tenim molta confiança.

Bé, us ho farem arribar amb més detall, però ara passem a dir-vos que la primera cosa seria una legislació imaginativa, perquè el problema és complex i així ha de ser la solució. No ens ha servit el que hem vist fins ara. No ens ha servit en els nostres casos, en els casos dels que són més grans; potser els que són més petits de la nostra associació, en un futur, tindran coses, eines que nosaltres no hem tingut. Però de moment no les hem tingut i, per tant, imaginació, en les seves propostes; valentia, en les seves propostes.

Les propostes que nosaltres fem serien: a la conselleria de Salut, investigació del trastorn de conducta greu. Un nom, una definició, un reconeixement com a malaltia, i un protocol terapèutic clar, tant per a l'afectat com per a la família, que sigui generalitzat a tots els centres, i per a tots els àmbits afectats: salut, benestar social, educació i justícia.

Polítiques de prevenció efectives i significatives, que donin importància al consum de tòxics, sobretot l'alcohol i el cànnabis, i les seves conseqüències.

Recursos terapèutics idonis amb contenció; tractament individualitzat i vinculació, que és el que necessiten els nostres fills. I que, si pot ser, siguin rurals, amb activitats físiques, terapèutiques, esport.

No als ingressos involuntaris de quinze dies per normativa, sinó el temps que necessiti.

Posar en valor el tractament psicoterapèutic individualitzat, no només el farmacològic.

Tractament involuntari per a aquests casos complexos. No podem decidir que ells estiguin d'acord en que estan malalts i vulguin tractar-se. En els centres mèdics, que no es pugui donar l'alta a ningú sense la presència dels pares o de l'entitat tutelar, i que la fuga d'un centre no pugui ser motiu per donar l'alta.

Tractament del trastorn de patologia dual com un tot, i no separant el consum del trastorn, que és el que es fa actualment, per molt que ens omplim la boca del contrari.

A la conselleria d'educació: formar professionals i donar-los els recursos adients per tal de fer una detecció precoç del trastorn de conducta a l'escola, per poder-los derivar al servei adequat. Disposar de més escoles terapèutiques adequades als perfils dels nostres fills. Creació de noves línies d'ensenyament per als nois amb trastorn de conducta, en ambients rurals. Potenciar l'ensenyament d'oficis, sense haver d'esperar als setze anys. En definitiva, un lloc adient dins del sistema educatiu per als nostres fills, que no es dediqui a expulsar-los sistemàticament del sistema.

A la conselleria d'Afers Socials i treball: residències assistides i/o pisos amb diferents nivells de suport, quan la convivència en l'àmbit familiar no és possible.

Potenciar i facilitar la creació d'empreses d'inserció laboral i centres especials de treball exclusivament a joves amb trastorn de conducta, ja que és un fracàs incloure'ls amb discapacitats intel·lectuals, per als quals sí que hi ha centres especials de treball i empreses d'inserció.

Més control quantitatiu i sobretot qualitatiu per part de l'Administració de la feina que fan les fundacions tutelars, i dotar-les de més recursos per tal d'entendre adequadament els seus tutelats, ara i sobretot quan faltem nosaltres.

Augmentar en recursos el servei postadopció de l'Institut d'Acolliment i Adopcions. Que les OTL també acullin les persones que consumeixen, que és un requisit indispensable per poder atendre-les, si la majoria consumeixen.

Apostar per la inserció laboral en empreses ordinàries en aquells casos que sigui possible, amb la supervisió de monitoratge, i la creació d'enclavaments laborals en les esmentades empreses.

A la conselleria de Justícia: sol·licitar als jutges que en els judicis es valorin més els diagnòstics psiquiàtrics, incloent-hi el trastorn de conducta. En defensa de la salut dels nostres fills, facilitar l'obligatorietat del tractament mèdic o psicoterapèutic en les sentències, com ja es fa en altres països, per a pacients no dòcils i conflictius.

Dret de la família a saber què li passa al fill, tant en salut com en justícia; assessorament jurídic familiar; que els metges forenses que atenen els nostres fills siguin psiquiatres; augmentar les places de psiquiatria en les presons; buscar alternatives a les ordres d'allunyament: el carrer mai és el lloc adient per ajudar les persones amb trastorn de conducta; sentències en les que siguin ells els que, amb el seu treball, paguin les conseqüències dels seus actes: treball social.

A la conselleria d'Interior: que els Mossos d'Esquadra tinguin informació de la problemàtica dels nostres fills, sempre respectant la confidencialitat de l'historial mèdic, per poder actuar amb més coneixement de causa. Formar els Mossos i forces de seguretat sobre la malaltia del trastorn de conducta i crear un protocol d'actuació unificat. Més coordinació entre els Mossos d'Esquadra i els recursos sanitaris.

Confiem en vostès. El nostre futur està en les seves mans i esperem solucions imaginatives i que ens ajudin en un futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies per la retenció dels aplaudiments, tot i que ja entenc perfectament que els sortiria. I ara encara ens queden uns set minuts, i voldríem, doncs, que vinguessin tres dels pares, perquè ens expliquessin exactament, per acabar-ho de completar, el què.

Per tant, primer el senyor... Tu primera. Com es diu? *(Pausa.)* L'Elena Jaro, si us plau. Després, en Joan i després en Miquel. *(Pausa.)* Quan vulgui.

Elena Jaro Beltran (membre de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Bon dia. El nostre fill Joan, nascut a Barcelona, a la Clínica del Remei, fa vint-i-un anys està diagnosticat pels millors psiquiatres de Catalunya i del País Basc des de fa quatre anys de trastorn esquizoafectiu bipolar i addicció al cànnabis.

El Joan era un alumne i esportista excel·lent. És a partir de l'any 2012, fa cinquanta-sis mesos, i en plena adolescència, que el seu currículum d'excel·lència acadèmica s'ha convertit en: trenta-sis mesos ingressat amb estats depressius i amb brots psicòtics en clíniques públiques, però sobretot privades; deu intervencions judicials i de mossos d'esquadra, per brot psicòtic, per violència domèstica; dos procediments judicials oberts com a conseqüència de la seva malaltia per incorrecta valoració de la disminució al jutjat social, i procediment d'incapacitació o curatela en procés.

Durant tot aquest període, el nostre estimat fill ha anat combinant estats hipomaniacs –que, per exemple, el feien córrer per les vies dels Ferrocarrils de Terrassa, fugint no se sap ben bé de què ni de qui–, combinats amb mesos, i mesos i mesos sense sortir de casa, amb una agorafòbia que l'incapacitava per realitzar qualsevol activitat de caràcter social. El Joan ha tingut dos intents de suïcidi, de moment.

Nosaltres, els seus pares, hem estat sempre al seu costat, fins i tot per denunciar-lo, com si fos un delinqüent. També per fer-lo fora de casa, com si fos un mal fill. Hem estat molt sols. L'acompanyament per part de les administracions públiques ha estat quasi nul, tret del suport dels mossos d'esquadra.

Nosaltres, gràcies als nostres ingressos laborals, del meu home i meus, del meu salari i del meu home, hem pogut pagar institucions privades residencials. I hem fet molta, moltíssima, teràpia individual i familiar. Les estades que ha tingut als hospitals de la xarxa pública, tret de l'UCA de Sant Boi, han estat curtes i sense cap teràpia psicossocial ni acompanyament.

El Joan podríem dir que ha tingut molta sort. Té uns pares que han pogut finançar la seva malaltia. També hem sigut valents a l'hora de prendre decisions molt doloroses, com denunciar-lo i aconseguir el seu ingrés hospitalari, encara que havia de passar per la garjola, en comptes de passar la nit a l'hospital. Hem sabut explicar a la nostra filla petita, de ben petita, que no s'havia d'averkonyir de les coses que feia el seu germà, perquè no les feia ell: les feia la malaltia. Hem estat al seu costat, que s'ha quedat sol, sense amics, sense ningú, fins i tot la família. Hem trucat totes les portes, hem plorat plegats, i sempre a cara descoberta –sempre.

La pregunta és: on són els altres Joans que no han tingut tanta sort com el nostre Joan? Uns són a la presó; els altres, al cementiri. Us demano que la malaltia del Joan tingui el mateix reconeixement que un infartat inconscient, que ningú li pregunta per la voluntarietat del seu ingrés, o que un accidentat que li han tallat les cames, que li han de fer les cures, que li han de cicatritzar els monyons, i que eixa persona ha d'aprendre a caminar de nou.

El trastorn mental i de comportament necessita un canvi legislatiu i una ampliació de recursos materials i humans de llarga durada –llarga durada– que atenuï aquesta baixada als inferns de les famílies.

Us demanem a vosaltres, a vosaltres que representeu tots els catalans, en el nostre nom i en el nom de totes les famílies com nosaltres que no estan aquí –nosaltres representem un grup molt petit, però som moltíssims–, que canvieu aquesta situació tan injusta i tan cruel.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I ara passem la paraula al Joan Sala.

Joan M. Sala Clos (membre de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Bon dia. Soc Joan Maria Sala, marit de la Montserrat Boix. El nostre fill ara té vint-i-vuit anys. El vàrem adoptar als vint-i-cinc dies de vida a la Maternitat de Barcelona; diagnosticat de TDAH als vuit anys, dificultats acadèmiques durant tota l'escolaritat; canvis de conducta als onze anys, coincidint amb el consum de cànnabis i alcohol. Fins als quinze anys, diversos ingressos a l'UCA i Sant Joan de Déu per brots d'agressivitat. Expulsió de dos col·legis; el tercer és una UME, unitat medicoeducativa, on resta fins als quinze anys, que l'hem d'ingressar per consum i trastorn conductual a una comunitat terapèutica privada, Amalgama, durant dos anys i dos mesos.

Als disset anys se li reconeix una disminució del 65 per cent per trastorn conductual i altres malalties. Als divuit anys en demanem la incapacitat total, que se li concedeix als vint anys, i n'assumim nosaltres la tutela, pensant que així el podríem protegir millor, però no ens serveix de res: recaigudes, consum de diverses substàncies, curts ingressos a la Mútua de Terrassa, de nou a Amalgama, Can Galimany, etcètera.

Als vint-i-tres anys, ingrés preventiu a la Model durant un any per agressió amb arma blanca. Al sortir-ne, augmenta el trastorn de conducta i el consum. Ingrés a l'hospital mental de Martorell, d'on s'escapa, i ha d'acabar de complir l'any que li falta de presó a Can Brians, a la unitat de psiquiatria, el lloc on ha estat millor de tota la seva vida, dit per ell mateix, també.

Mentrestant, passem la tutela a una fundació tutelar perquè nosaltres ja no sabem què fer: agressions a casa, robatoris, trencadisses, delictes al carrer, consum d'alcohol, cànnabis i altres substàncies. Al sortir, viu en un pis amb suport situat al final de la Zona Franca que li facilita la fundació i paguem nosaltres. El suport és un fracàs, però el mantenen allà fins que el fan fora al cap de sis mesos, perquè fa soroll i molesta els veïns. El posen en una pensió, a una altra pensió, les dues al bell mig del Raval, on comença el consum de *crack* i heroïna fumada. Acaba vivint al carrer durant sis mesos, sense cap control mèdic, ni de menjar ni de medicació, perquè ell no té control de la seva vida. Durant aquest temps, fa tres intents de suïcidi, un d'aquests empassant-se dues fulles d'afaitar.

Amb tot aquest historial no aconseguim que se l'ingressi per una temporada llarga, perquè ell no ho accepta, i sempre preval la llibertat personal. El dia 7 de març d'aquest any es llença al metro al cap de dues hores d'haver-li donat l'alta a l'Hospital Clínic al considerar que no tenia cap alteració mental que indiqués l'ingrés i on feia dos dies que estava ingressat a urgències de psiquiatria, on havia anat a demanar ajuda, desesperat, perquè no sabia ja què fer amb la seva vida. Nosaltres teníem una ordre d'allunyament per agressions.

Fins ara ha estat al Clínic per les lesions del metro. No s'ha mort, però li queden seqüeles: mig peu amputat, pèrdua de massa encefàlica, falta de força a la cama i el braç dret. I continua sense consciència de res: vol continuar consumint. Ahir el varen traslladar a Sant Boi.

La presidenta

Gràcies, Joan. I ara acabaríem, si els diputats ho creuen convenient. Deixaríem tres minuts més, perquè si no... Tothom voldria explicar la seva causa, però l'associació ha permès que només siguin tres els que puguin explicar el seu cas. Per tant, Miquel López, si us plau.

Miquel López Molina (membre de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Bon dia a tothom. A veure, jo vaig adoptar el meu fill Marcel quan tenia nou anys –som família monoparental– amb molt poca informació, allà, al Brasil. La vida va anar bé fins que el Marcel va començar l'institut. Llavors, va començar a

desaparèixer, però desaparèixer que podia estar quinze dies pel bosc. Vaig anar a serveis socials del poble, i em van dir que no hi podien fer res, que no em podien ajudar.

Bé, la cosa va anar continuant. Va començar a entrar a les cases dels veïns, d'amics, sempre gent coneguda, a robar, que hi podia robar un Actimel; vull dir, era forçar portes i finestres. Vaig anar a la DGAIA a preguntar si em podien ajudar, a veure què se podia fer. La DGAIA la primera cosa que em va dir és que, evidentment, en volia cedir la tutela. Em vaig quedar glaçat. Bé, que és el meu fill i me l'estimo, soc qui més el coneix i qui més l'estima. Jo no vull cedir la tutela, vull que m'ajudeu. Jo soc professor. Sempre havia cregut que una segona oportunitat a un fill adoptat, doncs, era molta estima i límits; ara dic que és estima, límits i ajuda, en tots aquests nanos que han patit abandonament.

Bé, a còpia de tenir tots aquests robatoris i tal, bé, la fiscalia de menors me'l va enviar a la masia de Mas Moió, a Guardiola de Font-rubí, al centre de justícia. Allà s'hi va estar un any. Jo cada setmana hi anava, cada setmana hi anava, però realment no li van fer res. En sortir ja tenia com disset anys i continuava robant, continuava perdut, sempre escapat –sempre, sempre. Entrava a casa, en forçava portes, finestres –era una casa oberta, clar–, agafava menjar i se n'anava.

Arran d'això vaig... (*Veus de fons.*) Més ràpid? (*Veus de fons.*) No, no. És una història... A veure, jo, de tot això... Ha estat a Quatre Camins, al final... Ha sigut un fracàs, el món de la justícia, per mi, un fracàs absolut. I sobretot, com a resum de coses que aquí no s'han dit, l'aïllament social, la culpabilització. Jo, això, m'agradaria remarcar-ho, eh? És a dir, ho faig més breu i dic coses que no heu dit vosaltres. Soc conscient que el meu fill és un perill amb dues potes. Qualsevol dia em trucaran que l'han trobat a la cuneta o que ha deixat algú a la cuneta. Jo així ho dic de clar. Són criatures que no poden estar soles pel carrer, però nosaltres no podem fer res per ells, no podem donar-los un tractament.

Quantes vegades jo he dit en públic «com m'hauria agradat que el meu fill tingué un càncer»? Si hagués tingut un càncer, hauria tingut tot un món al darrere meu. M'enteneu? En salut mental aquest país està abandonat. No ho era abans, però ara està totalment abandonat. Conec casos a Alemanya, on hi ha centres; m'agradaria que aquí també n'hi hagués.

I només un petit detall: vaig fer un curs a la Universitat de Barcelona sobre victimologia, perquè jo em sentia culpable de moltes coses. Bé, llavors, un dels ponents, no recordo qui era, de la Universitat del País Basc, en va fer un apunt –no sé com estudien aquestes coses, però les saben–, va dir: «Un euro que s'ha invertit en la prevenció de la víctima són vuitanta euros que s'estalvia l'Administració en les causes.» Us ho deixo aquí.

La presidenta

Moltes gràcies, Miquel.

(*Aplaudiments.*)

D'acord. Llavors, ara sí, un minut, eh? –un minut–, perquè ens quedava un pare, el senyor Ferran Badal, i passaríem la paraula als diputats.

Ferran Badal Granell (membre de l'Associació de Familiars d'Afectats per Trastorns de Conducta)

Sí; com que els que m'han precedit han explicat a bastament tot un seguit de característiques psicològiques, patològiques, de situacions familiars que són molt semblants en la majoria dels casos, me'ls estalviaré i passaré, el minut que em permet la presidenta –moltes gràcies, per cert–...

Referit al nostre fill, simplement és un fill adoptat, nascut a Badalona i tutelat per la DGAIA, on va estar en un centre d'acollida el seu segon any de vida, després del primer any teòricament amb el seu ambient familiar, una família desestructurada.

Cap als disset anys –obvio tot el que queda per entremig, com s’ha dit abans–, va començar a intervenir en baralles freqüents els caps de setmana, a la sortida dels locals d’oci de cap de setmana, discoteques, etcètera. Algunes d’aquestes baralles van arribar a denúncies, unes d’arxivades i unes altres amb resultats de multes que, com que no treballava, acabàvem pagant sempre nosaltres sense cap possibilitat d’aconseguir treballs socials substitutoris, tot i haver fet tots els esforços per aconseguir-los, amb desinformació sobre com i quan s’havien de demanar, i allegaven que ara no es concedien, quan vèiem altres casos en els que sí que era possible la substitució per treballs socials substitutoris.

El darrer i lamentable episodi, que va tenir un gran ressò mediàtic, va tenir lloc a la sortida d’una discoteca de Berga, on va tenir una baralla similar a tantes altres que havia tingut ell i altres nanos de la seva edat, amb resultats de lesions lleus per a ambdues parts, però en la qual es van veure implicades dues persones pertanyents al col·lectiu homosexual, raó per la qual se l’acusa d’agressió homòfoba i delictes d’odi, el que li pot comportar de dos a quatre anys de presó.

Havíem advertit en una carta publicada mesos abans que un fet com aquest podia passar; lamentablement, va passar. Però ens refermem en una convicció: la presó no és el lloc per al nostre fill. Finalment, lamentem, reivindiquem i hem donat suport sempre a tots els col·lectius que han patit persecució, que han estat menystinguts, que han estat victimitzats, entre els quals el col·lectiu LGTBI, però qui lamenta, qui reivindica, qui dona suport a un altre col·lectiu que és igualment menystingut, victimitzat, ignorat, que és el col·lectiu dels malalts mentals, com és el nostre cas?

Aquí ho deixo. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies. Insistim... Bé, doncs, ara serà el torn dels grups parlamentaris. I jo, com que he d’intervenir, cedeixo el meu lloc a la vicepresidenta.

(Pausa.)

La vicepresidenta

Bon dia. Gràcies. Ara passaré el torn als grups parlamentaris. Té la paraula Lorena Roldán, per un temps de cinc minuts, en nom de Ciutadans.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc donar-vos les gràcies per haver vingut i expressar-vos el nostre suport per aquests testimonis, doncs, tan greus que ens heu explicat, i que jo crec que estem tots una mica sense paraules, per tot això que ens heu explicat avui però que realment porteu anys de lluita amb els vostres fills. M’ha agradat molt una de les frases que deia..., crec que ha estat el Miquel, quan li van dir que n’havia de cedir la tutela, que clar, que era el seu fill i que se l’estima. Vull dir, és aquesta dualitat, no?, de vegades, de no saber què fer, d’haver de demanar fins i tot una ordre d’allunyament del teu propi fill. Vull dir, no em puc ni imaginar la situació, i crec que considerem tots la situació de patiment intens que heu viscut.

S’han dit moltes coses. A mi, una de les frases que m’ha quedat, que a més a més ja l’havia sentit també al senyor Sala, i tu ens l’has repetit, és que els vostres fills tenen dues opcions: o acabar al carrer o acabar al cementiri. I això és una cosa que nosaltres no..., des de l’Administració hi hem de fer alguna cosa. O sigui, no pot ser que, perquè hi hagi algun fracàs de la societat, de l’Administració, de la justícia, de no saber ben bé què, doncs, que siguin aquestes les alternatives. O acabar al carrer amb una vida..., quina vida et pot esperar al carrer, no?, amb unes condicions pessimes.

Heu citat moltes coses, moltes demandes que teniu que ens heu dit que ens les faríeu arribar. I que jo crec que hem de treballar en aquestes mesures que afecten

molts departaments: heu parlat de justícia; jo crec també que hi ha una reivindicació per part també dels psiquiatres, de que se'ls obligui judicialment a fer aquest tractament, perquè és veritat que són majors d'edat i que no pots obligar a que segueixin aquest tractament, i més quan no tenen consciència de que necessiten un tractament perquè aquest és un dels problemes. Per tant, jo crec que en aquest sentit, doncs, s'hauria de mirar de fer..., amb un tipus de mecanisme, no?, com ha dit la senyora Díez, de «legislació imaginativa». Doncs, sí, hem de fer alguna cosa perquè està clar que els mecanismes que tenim a dia d'avui no serveixen.

Hem parlat, també, del tema de serveis socials. Jo crec, sobretot, de l'acompanyament a les famílies, de què heu de fer en aquests casos, sobretot, jo crec, en edats primerenques, en etapes inicials, on per exemple ja es detecten aquests tipus..., que encara són menors d'edat i encara vosaltres teniu una mica més de força per poder actuar sobre aquests nens.

Doncs, evidentment, ens hi hem de posar a treballar, des del Departament d'Afers Socials i Famílies. Jo crec que és un dels temes importantíssims, eh?, que tingueu aquest suport, que jo crec que es fa ja, però potser hi han molts recursos al vostre abast però no és un recurs que estigui pensat per a aquest tipus de trastorn, per a aquesta patologia dual, que se n'ha parlat, que ve recollida al Pla de salut mental, però que no es concreta en cap acció, i aquest jo crec que és un dels problemes més greus que tenim dins del Pla de salut mental, no només en el vostre cas, sinó en altres tipus de trastorns: que fem, anunciem mesures i campanyes, etcètera, però que després no es concreten, i, per tant, no ens serveixen. Jo crec que s'ha de ficar el fil a l'agulla, en aquest sentit, i començar a treballar.

Heu parlat també del sistema educatiu, un dels grans problemes que tenim. Parlem moltes vegades de l'escola inclusiva, que hi estem a favor, que ha de ser així, però l'escola inclusiva necessita recursos. L'escola inclusiva necessita una atenció individualitzada: si tu tens un nano amb un tipus de trastorn, has de tenir una persona en aquella aula especialitzada en aquell tipus de trastorn perquè, si no, no serveix per a re.

Heu parlat de que existien centres terapèutics privats, que, si ho he apuntat bé, eren fins a cinc mil euros per nen. Això és impossible, que una família ho pugui assumir, de cap de les maneres, i la que pugui, segurament, doncs, sacrificant i fent esforços que no tenen per què fer. Vull dir, jo crec que l'Administració en aquest sentit també ha de fer aquest esforç i comprendre que aquesta no és la solució, que hagi d'anar per centres privats.

M'ha sobtat també molt un tema que heu comentat de que a vegades, quan estan els nens en aquests centres o en aquestes fundacions tutelars, no hi ha un seguiment de què és el que s'està fent. No en teniu un control, a vegades es cobren teràpies que no es fan. M'agradaria que expliquéssiu una miqueta més això, en quins casos us heu trobat, si heu reclamat d'alguna manera o quina resposta us donen des d'aquests centres.

I, bé, la veritat és que heu parlat també de fer un protocol. En tots els àmbits, s'ha de fer; un protocol que sigui combinat, perquè evidentment es parla de salut mental amb la qual cosa s'ha de parlar també amb el Departament de Salut, amb el Departament d'Interior, Mossos d'Esquadra, que tinguin coneixement, doncs, que moltes vegades aquestes conductes agressives venen determinades, també, i venen donades pel trastorn, i que és una malaltia, i tenir-ho en compte.

Jo crec que ja se m'està acabant el temps. Jo, per part nostra, dir-vos que teniu el nostre suport, que intentarem, imagino, amb la resta de grups arribar a un consens i poder presentar, o almenys aquesta és la nostra voluntat –i la Magda em fa que sí amb el cap–, una proposta amb totes aquestes demandes que feu, que són legítimes.

I un cop més, doncs, agrair-vos que hàgiu vingut i que ens hàgiu explicat aquesta situació. Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Gràcies a la senyora Boix, a la senyora Díez per la seva compareixença avui en aquest Parlament. Feia temps, segurament, que no teníem una compareixença tan intensa des del punt de vista del contingut i de la claredat a l'hora d'exposar, doncs, situacions tan greus com les que vostès viuen. I, per tant, els agraeixo que facin en aquest Parlament aquesta tasca de traslladar allò que els passa, que us passa a moltes famílies en aquest país.

En cinc minuts serà difícil, diguem-ne, fer un resum del que volia dir. Però en definitiva volia dir..., fer dues prèvies: primera, en aquest país la salut mental ha estat sempre la germana petita –sempre, històricament. La salut mental era una cosa que passava només a alguns que es tractaven en centres que normalment estaven allunyats del centre. Sempre se l'ha tractat amb una certa diferència, no? És aquesta..., el sistema estava preparat per atendre persones que tenien malalties físiques i que anaven al metge i es curaven, però sempre per a la malaltia mental, per desconeixement, també, del conjunt de la societat –perquè entre tots hem volgut apartar aquelles persones que tenien malaltia mental–, doncs, el mateix sistema d'atenció és un sistema fluix, encara avui dia és molt fluix.

I ho dic perquè segurament vostès han parlat de diferents àmbits, i començaré pel d'educació. Vostès ens deien que la gran majoria dels seus nens, doncs, estan diagnosticats amb TDAH, el TDAH en la seva multiplicitat d'expressions, perquè, igual que vostès han dit, aquelles persones que detecten TDAH, cada professional té la seva manera de detectar-lo, i fins i tot quan fas els diferents tests per saber si tenen alguns comportaments per saber si són TDAH, en funció de amb qui vagis és un TDAH molt més fort, per a un altre és molt més fluix.

Tot i així, el nostre sistema educatiu ara per ara no té un reforç important en allò que considerem essencial, que són les necessitats educatives especials als centres educatius, per treballar l'única cosa que ens pot ser útil en el futur, que és la prevenció: la prevenció que comença a l'escola, que comença amb un professional que acompanya el menor a l'hora de classe per evitar el fracàs escolar, que pugui fer tasques d'acompanyament per tal d'inserir-lo en el grup, en les activitats grupals. Tot aquest treball de prevenció és fonamental i en aquests moments tenim un greu problema per atendre les necessitats educatives especials, que van a l'alça –van a l'alça.

I també en aquest Parlament hem aprovat diferents propostes de resolució perquè això no només sigui a la classe, sinó que també sigui a l'hora del menjador. I que els serveis que hi han a fora..., és a dir, els CSMIJ, que estan saturats, que no tenen professionals, que no estan arreu del territori, que aquells que vivim a l'àrea metropolitana encara tenim la sort de tenir CSMIJ a prop, però aquells que viuen fora de l'àrea metropolitana tenen problemes per accedir a aquest servei. També els CSMA, exactament igual: tenim problemes de llistes d'espera de professionals en un moment en el qual les malalties mentals van de pujada.

Escoltant alguns dels seus casos, tot i que tenen elements comuns, jo crec que és el moment d'entendre que en algunes qüestions i en algunes situacions es necessiten «trajos» a mida –«trajos» a mida–, perquè és impossible abordar les situacions de les que vostès ens han parlat amb polítiques generals, amb polítiques de sistema, amb grans plans, que aquí tenim una certa facilitat per fer plans de tot. Una altra cosa és executar-los i posar-hi diners, i comprovar si funcionen. Però necessitem «trajos» a mida en algunes de les situacions de les que vostès ens han descrit.

En temes de sanitat, parlava abans d'això, de les diferents valoracions dels professionals del TDAH, no?, i de l'estigma de les persones en salut mental. Jo volia

preguntar-los qui els va assessorar quan es van trobar amb aquests problemes? On van recórrer? (*Remor de veus.*) Perquè aquest és el tema. És a dir, m'imagino una família que troba al seu fill –i jo tinc un fill amb TDAH–..., que comença amb aquest tipus de problemes. I jo perquè soc una persona que haig d'estar informada per la meva feina i més o menys puc conèixer-ne els recursos, però la gran majoria de la gent no els coneix, i se n'informa quan els té. Però on vas? On vas anar? Com vas començar aquest periple entre CSMIJ, CSMA, CRAE, CREI...

Per cert, CRAE i CREI que no només estan saturats –hi ha nens dormint als passadissos, en aquests moments–, sinó que aquells joves que entren en aquests CRAE que tenen malalties mentals també que conviuen amb altres que no en tenen, que tenen diferents procedències, amb realitats socials molt diferents, i fan que els CRAE siguin, en lloc d'un centre residencial d'acció educativa, justament un lloc on el conflicte és permanent i, per tant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –vaig acabant–, l'educació en aquests moments és molt més complicada.

La presó no és solució si no hi ha acompanyament, si no hi ha alguna cosa després, o fins i tot en la mateixa presó. És a dir, la presó, si té aquesta funció de reinserció, no és res si no hi ha recolzament psicològic. I en aquest cas la solució no és una presó, sinó que segurament són recursos residencials de llarga durada com tenen altres països europeus. O sigui, no cal inventar-se res, el que cal és importar allò que funciona.

I en definitiva, per anar acabant i perquè se m'acaba el temps, volia dir només dues coses. La importància de la visualització –vostès ho posen també en el document que ens han fet arribar. Això és un tema, és un problema que afecta moltes famílies a Catalunya. És important que surti a la llum, que el coneixem i que entre tots puguem tenir la consciència, també, de saber que hi ha persones que no actuen de manera voluntària, sinó que hi ha persones que estan malaltes i que els seus actes són conseqüència d'aquesta malaltia.

Dues preguntes, per acabar. Han mantingut contacte amb el Govern, amb alguna persona del Govern, per tal de poder posar solució a aquest tema? I si tenim alguna dada o sabem més o menys quants joves a Catalunya es troben en aquest tipus de situació. Entenc que és difícil, eh?, però no sé si vostès, que estan dins del tema, tenen aquesta informació.

Gràcies per la seva exposició, per la seva compareixença. I des del nostre grup parlamentari, farem tot el possible per acabar amb una proposta de resolució en aquest Parlament que, com a mínim, iniciï el camí d'alguna de les solucions que vostès proposen.

Gràcies.

La vicepresidenta

Bé; gràcies, diputat. Ara és el torn de Catalunya Sí que es Pot. Té la paraula la diputada Gemma Lienas.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies a l'entitat Afatrac per la lluita que feu, per l'exposició tan colpidora que ens heu ofert, per la valentia dels testimonis, per la claredat de les demandes, que han estat moltes, molt clares i molt justes. I també vull agrair la feina que ha fet la diputada Magda Casamitjana, perquè realment aquesta compareixença ha tingut lloc gràcies a ella, i em penso que és una compareixença..., de les més importants que hem tingut aquí en aquesta comissió. Jo, per raons personals i per raons professionals, he estat sempre molt a la vora dels trastorns mentals, de diferents tipus de trastorns mentals. I, per tant, sento el seu dolor com a meu, primer perquè l'he patit, i segon perquè els entenc perfectament, em puc posar perfectament a la seva pell.

Desgraciadament, els seus fills tenen una patologia mental, un trastorn mental, i això fa que pateixin els prejudicis de la ciutadania, perquè la ciutadania té tendència a pensar –molta gent té tendència a pensar– que els trastorns mentals passen en algun lloc indeterminat, quan en realitat passen en el cos, passen en el cervell, i són física i química, com molts altres trastorns. També fa que sovint la gent tendeixi a culpabilitzar les famílies i el mateix individu: «És clar, l'heu educat malament, és un mal educat, no li heu donat valors, no té principis», quan això no és veritat, al revés: la família ha fet el mateix que per als altres fills, però el resultat ha estat diferent perquè el nano té una patologia de base. I tampoc és culpa de la persona, igual que un diabètic no és diabètic perquè ell vol, sinó perquè té un problema en el pàncrees.

Per tant, jo crec que avui hem fet un gran pas en visibilitzar-ho aquí al Parlament, perquè de vegades..., per exemple, en el Parlament pot ser que no s'avanci en coses perquè no hi ha consciència de que existeixen. Per tant, avui és un pas important.

També penso que les famílies com les de vostès pateixen el fet que la malaltia mental, el trastorn mental, sempre ha estat la parenta pobra de la salut, sempre ha estat menys ben tractada que les altres malalties. Com deia no sé quin dels testimonis, «si el meu fill tingués un càncer, tindria una bateria de recursos al meu darre-re; com que té una patologia dual, no en tinc.» És cert. És veritat que en els nous pressupostos sembla que hi haurà un increment de la dedicació a la malaltia mental; caldrà que hi estiguem vigilants.

En tot cas, és veritat tot el que han explicat vostès de les necessitats. Per exemple, una que és fàcil de fer, que no requereix gaire pressupost, que és que les patologies duals es puguin tractar en un mateix lloc, que no s'hagi d'anar per trastorn mental i per addicció. Per tant, això és una cosa fàcil de fer.

Han dit també que molts dels nanos són adoptats. Com deien vostès, clar, hi ha una motxilla... L'altre dia hi havia una compareixença de la directora de l'ICAA, i li dèiem això, justament: que la gent ha de tenir consciència que, quan adopta, possiblement la criatura necessitarà més ajuda que les altres criatures perquè porten una motxilla considerable, de molts tipus. La pena és que realment des de l'Administració, en aquest sentit, no es brinda ajuda; no els l'han brindat a vostès i no els l'han brindat a altres famílies que també l'han necessitat, i que en el seu cas han vist com se'ls retirava la custòdia de la criatura. Per tant, nosaltres sí que demanem que des del departament, des de DGAIA, des de l'ICAA, s'ajudi els pares, no se'ls culpabilitzi, no es faci una acció punitiva, sinó d'ajuda, d'acomboiar, d'acollir.

Han parlat també del TDAH. Vam tenir també una compareixença del doctor Miquel Casas. Ell deia que, si no estan ben diagnosticats i si no es tracten, poden desenvolupar..., bé, poden passar per una sèrie de trastorns, que són els que vostès han explicat i que poden acabar fent addicions. Una cosa que vostès han dit que em sembla molt important és la poca..., el fet que les drogues, com l'alcohol o el cànnabis, es considerin drogues toves que no tenen gaires efectes. I no és veritat: el cànnabis té uns efectes –vostès ho han dit– sobre la memòria perquè actua sobre l'hipocamp, però és que a més a més actua també sobre l'escorça prefrontal i, per tant, fa que les persones que n'han consumit, sobretot si n'han consumit de joves, que és quan té més incidència, controlin molt menys els impulsos. Per tant, sí que s'hauria d'advertir... Això no té res a veure amb que siguin legals o no legals, les drogues, té a veure amb el fet que cal –cal– avisar la gent dels perills que té i sobretot de consumir-ne joves.

Han parlat dels CRAE i els CREI. Jo no hi entraré, perquè ja ho ha parlat el diputat Moreno. A mi em sembla que tenen vostès tota la raó: els CRAE i els CREI... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, ara estem en una sessió de treball d'infància perquè creiem que tenen molts problemes.

Creiem, efectivament, que hi manca supervisió per part de la DGAIA, no només de tota la qüestió econòmica, sinó també de com es desenvolupa el dia a dia.

Com que ja estic al final, no em queda més temps, només els voldria dir dues coses: que jo penso que la llibertat personal de l'individu és molt important, però que el límit ha de ser quan l'individu és capaç de lesionar-se, d'agredir-se ell mateix o d'agredir els altres; aquesta hauria de ser la frontera de la llibertat personal.

I després, l'altra cosa que els vull dir és que aquest és un assumpte que és molt greu, que necessita, evidentment, una ajuda immediata, una solució immediata, i que crec que podem posar-nos d'acord tots els grups d'aquesta cambra per poder ajudar i poder fer una proposta de resolució que contingui molts dels punts que vostès ens han plantejat avui.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara passo la paraula al Grup Popular. Té la paraula Fernando Sánchez per un màxim de cinc minuts.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, presidenta. I moltes gràcies també a vostès, com els han dit els altres grups, per aquesta exposició que ens han fet, que ens ha deixat, doncs, molt colpits i ha estat molt impressionant, i que ens han expressat també tant dolor acumulat durant anys, no?, i vostès ho deien: impotència, desbordament. Especialment, clar, és un neguit que quan ho veus dius: «Bé, és que això no té solució, i no tinc l'ajuda suficient per sortir-me'n, o en les circumstàncies actuals no veig la solució.»

I ha estat interessant, perquè la seva experiència concreta, tan dura, tan esquinçadora, doncs, trenca molts dels discursos políticament correctes i dels que fem tots els grups. És a dir, jo pensava en cada cosa que anaven dient, i hi ha coses que desmunten coses que diem nosaltres, coses que diuen els altres, coses que..., i per això és molt interessant. Fins i tot ens hauríem de plantejar una llei que vam aprovar la setmana passada a aquest Parlament: si era el més adequat després del que hem sentit, no?

En qualsevol cas, jo penso que avui és un punt d'inflexió –és un punt d'inflexió– molt important –molt important–, i un punt d'inflexió sense marxa enrere –sense marxa enrere. I, miri, jo..., com els deia algú, tampoc tenim moltes paraules per dir; és a dir, ens han aportat moltíssima informació, moltíssima experiència, i el que fan és posar-nos a caminar i a treballar.

Però jo sí que els vull dir una cosa: jo, la sensació que tinc després de quatre o cinc anys en aquest Parlament..., és la importància, la incidència que poden fer petites associacions com la seva i accions com la seva. És a dir, he vist grups organitzats que han vingut aquí i s'han expressat, i a partir d'aquí s'han posat en marxa totes unes reformes administratives que han canviat molt les coses. Per tant, els dic i els demano que segueixin endavant i que sàpiguen que poden fer molt, que poden canviar molt les coses.

A vegades és una qüestió d'anys, i ens agradaria que fos més ràpid. Però vostès parlaven també de les persones de discapacitat intel·lectual, no? Al principi també van ser un grup de famílies que es van començar a organitzar, i al cap d'uns anys tenim els centres especials de treball superdesenvolupats, tenim una legislació adequada, tenim uns serveis socials molt més preparats per a ells. I, per tant, és molt important el que fan vostès i la seva compareixença avui aquí, perquè obre tot un camí que hem d'intentar transitar al més ràpid possible, encara que a vegades, doncs, com vostès deien, són coses complicades, molt complexes, que impliquen Salut, educació, Afers Socials, temes judicials, temes d'Interior.

Però hem de treballar molt, hem de treballar bé, també. Estan vostès en bones mans, a través de la persona que els ha portat, que és una persona que treballa molt

i treballa bé. I, per tant, entre tots jo crec que podem fer bona feina. I nosaltres ens comprometem, doncs, al que els han dit els altres grups: a portar aquí una proposta de resolució conjunta, que a mi em sembla que no és l'important, eh? És a dir, una proposta de resolució conjunta no canvia gairebé res, però sí que obre tot un full de ruta, i aquí..., és a dir, aquest és el camí que hem de seguir, i ho aprovarem entre tots, i a partir d'aquí podem anar desenvolupant cada un dels ítems que portem allà i que els demanàrem que ens enviessin.

La senyora Maria del Rosario, la Charo Díez Bajo ens... Jo no he pogut apuntar tot el que ens ha dit, però està bastant sistematitzades, les seves reivindicacions. A partir d'aquesta proposta de resolució, després podrem posar la lupa sobre cada punt i dir: «D'acord, doncs, això ho portem a la Comissió de Justícia; doncs, això ho portem a la comissió d'educació.» I al final el més important és anar-ho treballant també amb la Generalitat.

Per tant, moltes gràcies, i és molt important el que han fet vostès. I jo he vist llavors que han començat petites com la d'avui, i al cap d'uns anys han transformat moltes coses.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Ara té la paraula el Grup Parlamentari de la CUP, la senyora Gabriela Serra.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Gràcies, Magda, per oferir-nos aquesta sessió de reflexió. Gràcies a tots vostès –gràcies a tots vostès. Jo no els faré preguntes, perquè no tinc res a preguntar: m'he de preocupar molt en buscar respostes a l'emplaçament que vostès ens han vingut a fer avui.

Deixin-me que els digui una cosa a tots i a totes vostès. Vostès ens han parlat molt..., i ens ho han manifestat: dolor, tristesa; ens han manifestat angoixa; ens han manifestat..., i en canvi no han dit ni una vegada –ni una vegada– «força», «coratge», «energia», «entrega», «passió» pels seus fills i les seves filles, que és el que fa que avui estiguin vostès aquí donant-nos lliçons a nosaltres, els diputats i les diputades d'aquest Parlament.

I jo vull posar en boca de vostès el que vostès no han dit: vostès són valents, tenen força, tenen coratge, tenen energia i tenen molt d'amor per aquesta canalla que tenen al voltant. I això, com diu el company del Partit Popular, és el que fa que aquest Parlament funcioni, i això és el que fa que aquest Parlament reaccioni, i això és el que fa que algun dia puguem trobar totes les respostes que calguin a la preocupació, a la injustícia que vostès avui ens han posat a sobre.

Perquè recordo tan profundament el company de Berga..., Berga (*l'oradora en remarca la pronúncia amb e tancada*), perdó. (*Rialles.*) Vostès s'han fet tan valents –tan valents. La carta que la seva filla va escriure públicament és una carta que necessita un gran amor pel germà i una gran valentia, i ens va donar lliçons de dir: «Jo no me n'amago, jo surto en defensa i explicació del que ha fet aquest meu germà i per què ho ha fet i què hi ha darrere d'això.» I això és d'una valentia admirable.

Hi ha una cosa que em preocupa molt, dit això. Fixeu-vos, parlem de la vostra canalla, de la nostra canalla, com a persones molt vulnerables, i ho són. I haurem de fer i dir..., no dono lliçons, perquè ens l'heu donat vosaltres. Vull dir, el que esteu plantejant és una resolució parlamentària transversal: Justícia, Salut, educació... Però hi han coses que no són transversals i que jo les vull posar sobre la taula.

Analitzem les causes de tot això, perquè les causes no és només que no hi hagi ajuda, perquè ja ha sigut vulnerable, el noi o la noia; el problema no és que no hi hagi només educació, perquè ja està vulnerable quan arriba allà; el problema no és justícia, perquè quan arriba els Mossos ja és vulnerable. El problema és preguntar-nos quin tipus i quin model de societat tenim –quin tipus i model de societat tenim–: competitiva, consumista, mercantilitzadora, tolerant. Quan els

companys parlaven de l'alcohol i del cànnabis, el problema no és si hi ha una llei de cànnabis o si l'alcohol és legal, el problema és com es banalitza, i com s'instrumentalitza, i com els nostres nanos no veuen propaganda de l'aspirina a la televisió però sí que veuen propaganda de les begudes alcohòliques, o de les pel·lícules o del que sigui.

Vull dir, preguntem-nos una mica per aquestes causes, perquè també s'ha dit: les vulnerabilitats en salut mental augmenten a casa nostra –augmenten–, i ens hem de preguntar no només com entomar-les quan ja hi són, sinó què és el que fa que les nostres persones joves i petites arribin a tenir aquests nivells de vulnerabilitat i aquest nivell de malestar en els que cauen.

I una altra cosa que penso que hem de fer moltíssim: és a dir, aquesta mateixa societat que no ajuda a entomar aquestes vulnerabilitats, la mateixa institucionalitat, que no ajuda, potser, suficientment –ho hem vist avui– a augmentar això... Però pensem també una altra cosa: aquesta societat polaritzada, mercantilitzada, tampoc us ajuda a vosaltres. Hi ha hagut un pare valent –vostè, potser?, no ho sé– que ha parlat de l'abandonament social –no, vostè– en el que ens trobem, no?, en com vosaltres sou estigmatitzats per la resta de la societat, com... I aquí aleshores el plantejament ja no és només la nostra canalla i les nostres criatures, és què coi fem i quins valors tenim en aquesta societat que estem creant que fa que vosaltres també sigueu estigmatitzats.

I això té a veure amb els valors, i això té a veure amb la cultura, i això té a veure amb com som capaços de crear unes noves relacions socials que facin que la víctima no sigui botxí i que facin que el que pateix una situació no quedi estigmatitzat. I això no passa només per la salut, per la justícia, per l'educació i per la sanitat, això passa per moltes més coses. Doneu-nos, també, lliçons d'això, perquè ens en calen.

I, sobretot, continueu amb la valentia que teniu, amb la força que teniu, perquè així es canvien les coses, així és com canvien.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Magda Casamitjana.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies, presidenta. I, bé, ja he donat la benvinguda abans a tots i a totes. Moltes gràcies, Muntsa, i a la Charo, i al Joan i al Miquel. Avui és un dia especial, eh?, perquè hem arribat aquí després de molts mesos de treballar. Jo voldria explicar més o menys qui ens ha ajudat i com hi hem arribat, i que no partim de zero en aquest moment, sinó que ho tenim força avançat.

Primer de tot vull donar gràcies al meu grup parlamentari, perquè, clar, portar una compareixença com vosaltres és una bomba, perquè el que fem és portar un problema greu al Parlament, i no deixa de ser que jo dono suport al Govern. I, per tant, els agraeixo moltíssim que tot i això hagin dit: «No, no, no, que vinguin.» I malgrat les crítiques, que entenc que són..., i que els grups parlamentaris han pogut fer, perquè són legítimes, jo el que vull deixar clar –i així l'hi he dit a ella– és que aquí no parlem de partits, sinó que parlem de persones, i que estic convençuda que en aquest cas trobarem la manera més eficaç per solucionar..., si més no, acompanyar-vos i ajudar-vos a trobar una solució, no només per a totes les persones sinó justament per als vostres fills, que en aquest cas són els més vulnerables.

Volia deixar clara una cosa, i sé que vosaltres també ho teniu molt clar, però m'agradaria que aquí, en seu parlamentària, quedés. El Fòrum Salut Mental, la Federació Salut Mental de Catalunya, obertament..., hi ha moltíssimes, moltíssimes associacions que treballen per als malalts mentals. Atenció –atenció–, és veritat que els nostres fills, les persones de què estem parlant, tenen..., perquè no tenen mal de

peu, sinó que hi ha alguna cosa que no funciona en el seu cap que fa que, amb alguna cosa sumada i barrejada, tinguin un comportament diferent. Atenció: els malalts mentals *no* tots són violents i la gran feina que fa el Govern, l'Administració, les associacions i tots vostès és que cada vegada més els hem d'inserir en la societat, i ho estem fent. Per tant, sobretot –sobretot–, el nostre deure ara, i com a associació, el tenim molt clar: és defensar la feina feta i intentar buscar també per als nostres una solució com aquesta i, per tant, que arribin d'alguna manera a estar inserits en la societat. Per tant, atenció amb les paraules.

Voldria dir-vos que fa vuit mesos que treballem. Jo aquí la veritat és que avui estic molt i molt contenta, perquè és que hi ha tothom: hi ha metges, hem estat parlant..., metges que estan d'acord en el que estem dient, metges que no hi estan tan d'acord; hi ha la degana jutgessa de Catalunya... És que, de veritat, som..., de veritat, hem tingut moltíssima sort, perquè ens dona suport moltíssima gent. Hi ha la Dolors Rusinés, que és qui és la coordinadora del Pla integral de salut mental; hi ha la Pilar Magrinyà; hi ha la Cristina Molina; hi ha una quantitat tremenda de gent que cada vegada que hi hem trucat a la porta ens l'han obert. Trenta-cinc persones han agafat el meu telèfon –trenta-cinc persones–, des dels consellers, des dels RI i tothom tenen els vostres noms: tothom sap qui és l'Ignasi, tothom sap qui és l'Àlex, tothom sap qui és un i qui l'altre; en tenim els noms i cognoms directament en els seus telèfons.

No podeu arribar a imaginar com de contenta estic de que això funcioni. Ara, és tan dispers i tenim tantes coses a coordinar i a lligar que la veritat és que tenim molta i molta feina. De moment hem pogut resoldre –i ho agraeixo molt al diputat Raül Moreno– els «trajos» a mida; ho hem pogut resoldre perquè en aquest moment hi ha professionals i hi ha gent del Govern que fa el possible, malgrat no estar legislant, per tenir els nostres fills, si més no, cuidats, malgrat que volen marxar, malgrat que agredeixen, malgrat que no..., i que intenten buscar quin és el recurs adient per poder-los tenir.

Mireu, ara explicaré més o menys d'on partim, i, per tant, en aquesta proposta de resolució, que jo agrairia que la poguéssim fer entre tots, sortíssim de..., a part de les trenta-tres persones, en Josep Maria Forné i tots els diputats que en un moment desesperat, que ja no puc més, els ho explico en el xat que tenim –«¡Socorro!»–, m'han donat suport moral i força per poder-vos ajudar.

Insistim en que són patologies duals molt complicades, molt barrejades, que no tothom és igual. Jo m'estimo els vostres fills em sembla que (*l'oradora riu*) gairebé com els meus, no?, i entenc la vostra pena. Però també agraeixo molt el seny: avui heu fet una intervenció, de veritat, que jo no em pensava que arribéssiu a aquesta..., tan sencers. La veritat és que heu parlat de moltes coses, però jo insisteixo en que la fe i l'esperança hi són, i ho sabeu, que som optimistes, i que, per tant, intentarem fer el millor de tot.

Hem parlat, com us dic, amb molts psiquiatres; estem intentant, des dels professionals, fer un millor tractament, mirar exactament aquests ingressos que expliqueu, si sí, si no, com ho podem fer, on els podem posar. Jutges que han vingut a parlar amb nosaltres; la degana, que diu que d'alguna manera s'ha de solucionar aquest tema: mirarem exactament si s'ha de legislar de nou o no. Aquesta és la paciència que haurem de tenir ara perquè els professionals puguin parlar entre ells i busquin un protocol adequat per a aquests temes.

El pla integral de salut mental i addiccions, que porta la Dolors Rusinés, està funcionant bé: han creat expressament per a nosaltres, per a ells i per a aquestes situacions una taula específica de casos complexos, per mirar exactament..., i que les cinc conselleries mirin exactament quina és la sortida per a aquests nois i noies. El doctor Blanc, el doctor Camps, el doctor Pérez de los Cobos estan mirant exactament aquests protocols específics de retenció involuntària, si són possibles, si no són possibles.

Fins i tot estem intentant recuperar el TAI, que era el tractament ambulatori involuntari, que es va parlar aquí, en el Parlament, el 2009 i que va quedar sense consens dels professionals, no dels polítics sinó dels professionals, i que els polítics després no ho vam saber tirar endavant. És possible?, no és possible? Qui hi està d'acord?, qui no hi està d'acord? Com hem de retenir una persona contra la seva voluntat? Allò que deia la diputada Lienas: és la seguretat ara i no el dret de la persona el que he d'emparar? Totes aquestes coses se m'escapen molt de les mans, però, si més no, amb la consciència molt tranquil·la que hem passat unes quantes patates calentes a unes quantes conselleries i a uns quants daixò.

Només dir-vos que..., també donar moltíssim les gràcies al conseller de Justícia i al seu responsable institucional per tots aquests internaments que han hagut de tenir aquests nanos directament en la presó, sense que els pares tinguin ni idea on van, sinó que per un delictes de cop i volta et diuen que l'han posat en aquesta, en aquesta o en aquesta presó: hem tingut la sensibilitat de que fins i tot el conseller o el responsable institucional truqués als pares. A partir d'ara, cal un assessorament més important a tots els pares.

Bé, són tantes coses, que us voldria dir... Dono moltíssim les gràcies als diputats i jo em comprometo a conduir-ho, a fer una proposta de resolució, a treballar, sobretot, i agrair moltíssim a l'Administració que en aquest cas siguem capaços de donar-vos un cop de mà.

Muntsa, difícil, eh? Ens has portat aquí uns casos molt complexos, ho saps, fa molts anys que lluites. No hi trobarem la solució definitiva, ho saps, però lluitem-hi, i a això sí que ens comprometem tots, suposo, i jo particularment a ajudar-vos i a buscar la dignitat dels vostres fills i sobretot la vostra tranquil·litat en que l'Administració farà tot el possible per continuar estimant-vos el més..., possible.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Ara tenen la paraula vostès, un màxim de deu minuts. Hem quedat que parlarien cinc minuts cada una. *(Veus de fons.)* Molt bé.

Montserrat Boix Prats

A veure, estic molt agraïda de les respostes, perquè en cap moment ens heu posat en un conflicte a nosaltres, al contrari, i això és molt important, perquè vulguis que no teníem por de que diguéssim alguna cosa que no fos correcta o que no..., no ho sé, no hi estem acostumats, no?

Però bé, a part del que ha dit la Magda, que poca cosa hi podem afegir, jo volia respondre que potser, d'educació, n'hem parlat poc perquè els nostres nanos ja estan en un altre nivell, no? El meu en té vint-i-vuit. Però nosaltres sempre hem dit que si el nostre nano, als deu o onze anys, quan va començar el TDAH..., pel TDAH el vam portar per privat. Pel TDAH el primer que van fer va ser donar-li molta medicació, que anava augmentant. No sé si sabeu que el tractament del TDAH és un derivat de les amfetamines, no? En aquell moment et diuen: «No excita, sinó que als nanos que tenen TDAH, el que fa és calmar i asserenar i fixar l'atenció». Bé, això, en el nostre nano no passava i el que anaven fent era anar augmentant la medicació, quan nosaltres, com a pares, al final vam dir: «Bé, no pot ser que un nano de deu anys estigui prenent tanta amfetamina i no notem re.» Però és que immediatament van començar els problemes conductuals, ja: expulsat del col·legi perquè agredia... Vull dir, amb tot això ens vam oblidar completament del TDAH, que va passar a cinquena fila.

Nosaltres volem dir una cosa, el meu home i jo ho tenim molt clar: si el nostre nano amb deu o onze anys en comptes de tenir l'obligació de continuar un ensenyament reglat fins als setze anys, com ara està reglat, que han d'estar en una cadira, escoltar, prendre apunts..., això, el nostre nano i la majoria dels nanos nostres de l'associació, no ho poden fer, ja. Llavors, si no hi hagués..., això és greu, però, vull dir,

mira, estem aquí i ho diem: per què han de tenir un ensenyament reglat d'aquesta manera fins als setze anys nanos que ho veus claríssimament, que no poden.

Si el meu nano en comptes d'haver nascut ara hagués nascut fa cent cinquanta anys a dalt d'una muntanya, als deu anys l'haurien..., mentre sabés les quatre regles i llegir i escriure, que és el que s'aprenia en aquella època, el poses a treballar amb uns animals, en un espai ampli, que pogués dallò..., el meu nano segurament, a part de que no existia el cànnabis, no estaria com està ara.

Per què no apostem per ensenyar els oficis abans dels setze anys? Per què hem d'esperar fins als setze anys? Es poden continuar fent ensenyaments d'oficis –d'oficis–, perquè aquests nanos, si els poses a fer alguna cosa que treballi la ment, que treballin les mans... I això no vol dir..., potser no arribaran a saber..., però és que aquests nanos tampoc acaben l'ESO, eh?, el nostre nano s'ha quedat a primer d'ESO, i la majoria no tenen l'ESO. I si en aquests centres especials, que paguem com uns dallonses, que ara els donen l'ESO, que gairebé els la regalen..., no els la regalen, la paguem, o sigui, paguem que els donin l'ESO, eh?, en aquests centres privats.

I qui més ha preguntat allò dels centres privats? Doncs, sabem perfectament que paguem cada setmana tres hores de psicòleg o psiquiatre i després sabem perfectament que el psicòleg i el psiquiatre només han pujat al centre rural on tenim els nanos mig dia cada setmana, i allà hi han seixanta nanos i cobren les tres visites, eh? El que passa que no dius res. Per què? Perquè estàs tan content de que et tinguin el nano allà i no haver d'anar-te'n a dormir pensant «a veure quin mosso em trucarà i quina n'ha fet el meu nano», que ens...

No tenim cap altra alternativa: o el tens al carrer o pagues i te'l tenen allà. Bé, doncs, pagues i te'l tenen allà, i tu confies –confies–, perquè encara ets inconscient. Ara en sabem més, però jo t'estic parlant..., el meu nano va estar allà als quinze anys. Ara en té vint-i-vuit, per tant, quan ell tenia quinze anys, només perquè el nostre nano podia estar allà i confiàvem en aquella gent, perquè eren psiquiatres, psicòlegs, i deies: «Sí, sí; ens el tractaran bé.» I després, a la llarga, aquí ens hem trobat gent d'aquella època. En som molts, eh?, i el meu nano cada vegada que ingressa en algun lloc –a la presó, o en un psiquiàtric o al Clínic– es troba amb companys de quan estaven a Amalgama, eh?, que estaven allà a Valldaura: «Ah, sí, tu...» I estan fatal, tots estan fatal, vull dir, aquests llocs han sigut uns pàrquings, ja no una guarderia, perquè a la guarderia encara els ensenyen quatre coses –han sigut uns pàrquings.

El que passa, que nosaltres hem pagat perquè no sabíem què fer més, i perquè podíem. Els que no han pogut, aquests ja estan al carrer, o a la presó o al cementiri. La presó està així, eh? El meu nano, en els dos anys que ha estat a la presó..., he parlat amb psiquiatres i els psiquiatres t'ho diuen: «Oye, es que... ¿A tu hijo por qué lo tengo que poner en psiquiatría si la mitad de la población penitenciaria está como él?» I això t'ho diuen, això t'ho diu la gent que treballa a presons, que la meitat de la població penitenciària són malalts mentals, en un principi; ara ja no: ara ja són delinqüents, ara ja el que sigui, no?

Però si invertíssim i si es pogués donar tractament a aquestes persones jove-netes, potser tindríem –potser tindríem– més hospitals, però tindríem les presons més buides, i ens hauríem estalviat tots els delictes que han comès aquests nanos i tota la gent que ha rebut aquests delictes, perquè, clar, aquests nanos estan a la presó perquè han fet un mal, algú l'ha rebut, aquest mal; doncs, ens hauríem estalviat aquest mal.

I si abans es tancava la gent amb malaltia mental, potser en aquell moment era per apartar-los, però ara que nosaltres demanem que se'ls tanqui, encara que la paraula és molt lletja –ja ens entenem–, no volem que se'ls tanqui per no tenir-los, perquè se'ls aparti, com era abans, sinó perquè els arreglin. Perquè al carrer i ambulatòriament els nostres nanos no s'arreglen, perquè no van al metge. Perquè jo l'he pogut portar,

el meu nano, mentre l'he pogut arrossegar, però ara que li arribo per aquí, eh?, i és un «tiarro», jo no puc..., ni jo ni ningú pot portar-lo al metge, ni pot dir-li: «Pren-te una pastilla.»

En canvi, si està en un lloc tancat, com ha estat a la presó, que ell per pebrots havia de llevar-se d'hora, havia de fer això..., bé, però no ha de ser una presó. Ell, allà, ha fet un bon treball. Al sortir re, perquè com que ja no hi ha res per seguir, no... Però si ells saben que hi han uns..., necessiten límits, perquè ells no se'ls saben posar, els límits –no se'ls saben posar. No saben posar el seu límit; em diu: «Mama, no beuré mai més.» I surt al carrer i el primer «tio» que li diu: «Vols una calada?»..., i sap que no pot, perquè cada vegada que fa una calada de cànnabis fa un brot psicòtic, però se li acosta un i li diu: «Vols una calada?», i el «tio» diu que sí, d'acord?

(Veus de fons.)

Maria del Rosario Díez Bajo

Sí? Bé, la primera cosa que voldria dir és gràcies per la sensibilitat mostrada per tots els grups, moltes gràcies. Després, que m'havien quedat coses per dir perquè m'han avisat de que quedava molt poc temps i, per tant, m'agradaria dir dues o tres coses de les que m'han quedat per dir en aquest moment, que és, doncs, per exemple, que us farem arribar amb més detall tot això que tenim, perquè pugueu veure totes les demandes que fem.

La segona cosa és que el nostre objectiu, diríem, general que ens plantejem és aconseguir que els nostres fills puguin viure de la manera més autogestionada i autònoma possible. No els volem tancar, com diu ella, ni els volem fer fora de casa.

Tot i que també vull dir que –em sembla que ha sigut vostè, la que ha parlat d'això– els fem fora de casa, sí, i més d'una vegada. I et queda una cosa aquí que no se la poden imaginar, quan li has dit: «Marxa de casa i no tornis», li vaig dir l'última vegada –«i no tornis.» Perquè vaig pensar que era l'única manera d'intentar que respongués d'alguna manera, perquè semblava que no tenia sang a les venes. I aquesta vegada va marxar. I sempre tornava, perquè sempre acabàvem nosaltres enviant un WhatsApp.

El meu home: «Va, Charo, i si enviem un WhatsApp dient a veure què fa?, què passa?» I aquesta vegada li vaig dir: «No, Ferran, si volem resultats diferents, hem de fer coses diferents i no li enviarem cap WhatsApp, i esperarem a veure què passa.» I vam esperar un dia, i un altre, i una setmana, i una altra setmana. I, al final, vivint al carrer com va estar uns dies, ens va enviar un WhatsApp i, a partir d'allí, hem anat retornant una altra vegada a aquesta relació. Però els fem fora de casa. Això és..., per un pare, que nosaltres estimem els nostres fills amb bogeria, com ha dit ella, és impensable. Doncs, ho fem: els denunciem, els fem fora de casa, per veure si reaccionen d'alguna manera, perquè no sabem què més fer.

Després, m'he oblidat de dir també, per exemple, el tema aquest que ha sortit de que –jo ho tenia ben escrit aquí– ens sentim desbordats i avergonyits, que no sortim de casa, sobretot en pobles petits. Que jo..., i puc parlar obertament perquè a més ja s'ha personalitzat i se'ns som els pares de l'Àlex, el meu marit i jo, eh?, tot-hom sap qui és l'Àlex. Doncs, nosaltres..., i jo personalment vaig estar tres setmanes sense sortir de casa, sabent que el poble em recolza, perquè som unes persones que hem fet de professors tota la vida a Berga, i sabem que tenim el poble al nostre costat. Però és igual, és que no podia, és que tenia un sentiment de culpa que era impossible de treure-me'l de sobre.

Perquè el meu fill ha fet una agressió però, per favor, el jutge ha de decidir com és. Però nosaltres ho sabem clarament, el que passa: si es baralla cada dos per tres, es baralla fins i tot amb una taula. Si no li agrada com el mira aquell dia perquè ha begut..., perquè quan està a casa amb nosaltres personalment no es comporta així, tot i que el mobiliari sí que alguna vegada l'ha trencat. Sabem que és una agressió com

les de les altres vegades, i per això nosaltres lluitem, com a pares, per intentar que el nostre fill no acabi a la presó. Perquè què passarà després de la presó? Sortirà millor o pitjor? Depèn d'on caigui. Si cau en una presó en la que es fa aquest tractament, que tenim alguna companya que està encantada del que s'hi fa, molt bé. Però, si no, el meu fill sortirà amb amics d'allà, que encara l'ajudaran a continuar i a empitjorar la seva situació.

Per tant, nosaltres, com a pares, estem recollint signatures en aquest moment per dir que el nostre fill s'ha barallat amb dues persones que són homosexuals, però es podia haver barallat amb dos heterossexuals, amb una taula, amb una persona que porta les vambes rosa i no li agraden, o amb qualsevol altra persona. La carta de la meua filla està feta des del més profund dolor i respecte a aquest col·lectiu, perquè nosaltres ens vam plantejar d'anar a la manifestació que es va celebrar a Berga. El primer que vam dir els tres –el meu home, la meua filla i jo–: «Anirem a la manifestació, perquè nosaltres volem mostrar el nostre recolzament al col·lectiu.»

Però després vam veure que s'havia aprofitat el..., d'alguna manera, amb una versió esbiaixada per part dels mitjans de comunicació, que nosaltres no volíem sortir als mitjans de comunicació a dir res. Però, al final, ens vam veure obligats a fer-ho i hi vam sortir dient: «No, per favor.» Sort de la carta que s'havia escrit abans, per poder tapar les boques que ja deien: «Ara sortiran els pares dient que té un problema i ja estarà solucionat.» I vam poder dir: «No, al desembre ja avisàvem de que això podia passar i ha passat.» I el que volem és que el nostre fill no entri a la presó, que sigui condemnat i que es faci justícia, però no, com algun polític va dir en aquella manifestació, «que es faci una sentència exemplar». No, perdoneu-me, no ha de ser exemplar, ha de ser justa. (*Aplaudiments.*) I que tingui la culpa que tingui.

No sé si em queda temps o no?

La vicepresidenta

Ja està, ja... Gràcies pels aplaudiments.

Gràcies per la compareixença i per la vostra valentia en venir al Parlament i per la vostra lluita.

Maria del Rosario Díez Bajo

Deixa'm dir una cosa: gràcies a la Magda Casamitjana, per favor, que se m'havia oblidat –per favor... (*Aplaudiments.*) Que sense ella no estaríem aquí.

I, per favor –per favor–, solucions i proposta imaginativa.

(*Algú diu: «Jo també vull dir una cosa.»*) No, no es pot.

La vicepresidenta

Ara aturarem la comissió dos minuts i podreu parlar amb els diputats, si us voleu dirigir-vos a nosaltres.

La sessió se suspèn a dos quarts de dotze del migdia i vuit minuts i es reprèn a tres quarts de dotze i dos minuts.

La vicepresidenta

Continuarem amb la comissió.

Proposta de resolució sobre les actuacions del Govern a la província de Tarragona relatives a residències per a gent gran i a centres d'atenció a infants

250-01000/11

A continuació tenim el punt número 2, que és la Proposta de resolució sobre actuacions del Govern a la província de Tarragona relatives a residències per a gent gran i a centres d'atenció a infants. La presentació de la proposta és a càrrec del Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula en primer lloc la diputada Lorena Roldán per a la presentació de la proposta.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, presidenta. Bé, aquesta proposta de resolució, de fet, ja l'havíem presentat, l'havíem portat en forma d'interpellació i després de moció en el Ple del Parlament, perquè consideràvem, doncs, que calia fer actuacions a la província de Tarragona relacionades sobretot amb les residències per a gent gran. Aquesta moció, malauradament, no va ser aprovada. I atès que nosaltres entenem que la situació que estan vivint ara mateix a la província de Tarragona, sobretot quant a places de residència, és força preocupant, hem volgut tornar a portar aquí aquesta proposta.

Bé, com sabem, actualment les entitats socials xifren la llista d'espera de les residències de gent gran en una mitjana de quatre anys. Però a les comarques de Tarragona aquesta mitjana és encara més elevada i ja es situa en els cinc anys d'espera per poder obtenir una plaça de residència. Per exemple, en el cas concret de Terres de l'Ebre aquesta realitat de la que parlem és molt esfereïdora, perquè, segons Idescat, el percentatge de persones majors de seixanta-cinc anys és el més alt de tot Catalunya: se situa en un, pràcticament, 22 per cent de la població. I també l'índex de dependència de la gent gran és dels més elevats: està a l'entorn del 34 per cent.

Per tant, nosaltres, doncs, enteníem que calia fer aquesta demanda d'aquestes places de residència per a gent gran, i també del centre d'atenció a infants que estava situat a Ulldecona i que volem restablir, per això és que ho demanem aquí, en aquesta proposta de resolució.

Sí que és cert que, per exemple, en el punt 1, que ho hem parlat també amb el Grup de Junts pel Sí, pel que fa al tema de la Residència pública de Gent Gran de la Mercè, la setmana passada, o fa uns dies, la consellera, doncs, va anunciar la creació d'aquestes noves plantes de la residència que des de fa temps esperàvem. Però no hem volgut eliminar aquest punt de la proposta, perquè, bé, estem una mica acostumats a aquests anuncis que se'ns fan des de la conselleria i que després sembla ser que no arriben.

I, per tant, el que volem, i jo crec que el punt ho diu clarament, és garantir que hi hagi pressupost suficient perquè aquesta Residència pública de Gent Gran de la Mercè, doncs, tingui una cobertura total de places, no?, sobretot tenint en compte, com dèiem, la població que tenim, tan envellida, i la dificultat per poder accedir a una plaça privada degut al seu elevat cost. Per tant, nosaltres hem volgut mantenir aquest punt.

També hem parlat, doncs, de la residència d'avis d'Amposta, de la residència d'avis de Batea, és a dir, tot aquest territori que està tan necessitat d'aquestes places.

Jo crec que no cal redundar-hi més, perquè és un tema recurrent en aquesta comissió, i Tarragona, doncs, està també en aquesta situació crítica.

Res més. Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per a la defensa de les esmenes té la paraula la senyora Anna Figueras, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Com deia la diputada Roldán, és un tema que no és nou i és redundant. Per cert, ens passa moltes vegades, en aquesta comissió que, comissió rere comissió, ens trobem que estem debatent el mateix: o que ja ho hem debatut en el Ple o per enèsima vegada tornem a debatre el mateix. En aquesta comissió o en d'altres, no? Recordo una proposta de Ciutadans l'altre dia sobre tot el tema de contractació de *caterings* i restauració en tema de celiaquia i que és un... Bé, no ho sé, jo l'altre dia l'hi deia a un altre diputat, no?: no sabem si les propostes de resolució o les iniciatives parlamentàries van a pes en el seu grup o no, però en tot cas nosaltres no farem una altra cosa no haguem fet abans, i és que seguirem mantenint el nostre posicionament.

Entre altres coses, perquè el punt 1, per exemple, que demana que es garanteixi, en tot cas, que a la Residència pública de la Gent Gran de la Mercè a Tarragona hi hagin les places residencials que vostès demanaven, doncs, podríem dir que aquest punt ha quedat obsolet. Perquè, com deia vostè, la consellera ja va anunciar, i a més a més està dotat pressupostàriament, l'obertura de seixanta-sis noves places, perquè a més a més s'hi fa, diguem-ne..., o, en tot cas, s'acaba la remodelació d'aquesta residència amb les primeres quatre plantes i s'hi inverteix un total de 5.434.000 euros, no?

No ho sé. Jo diria que, vaja, quan realment s'implementa alguna cosa, no sé si serveix de massa..., ni si afavorim, eh?, l'activitat parlamentària, ni, a més a més, doncs, no ho sé, el bon nom d'aquest Parlament, en seguir entestant-nos en segons què.

Però, vaja, escolti'm, nosaltres li vàrem fer una esmena, que fins i tot aquesta esmena ja quedava també obsoleta, després, evidentment, doncs, de que la consellera s'hi ha compromès, ho ha anunciat i, a més a més, s'han començat... Quan la consellera anuncia una cosa, la veritat és que no és, en aquest cas, un anunci, diguem-ne, per fer, sinó que evidentment ja hi han passos dintre de la conselleria que permeten que la consellera, evidentment doni..., vaja, anunciï el que ha anunciat.

En els altres punts. En el següent punt nosaltres sí que hi votarem a favor, és un tema que realment també està implementat.

Però en tots els altres... Aquí hi ha un punt, per exemple, eh?, que és tot el tema de Batea..., l'hem debatut enèsimes vegades. I segurament, per entestament d'alguns, el seguirem debatent, no? Però quan s'ha demostrat, fins i tot, que ni vostès, quan n'han tingut l'oportunitat, ho han portat a terme, ja no només estant al Govern alguns, eh?, sinó fins i tot en altres moments, diguem-ne, de l'activitat parlamentària, doncs, escolti'm, nosaltres, ja els ho dic, no farem el que no hem fet fins ara.

I, després, per exemple, en el tema d'Uldecona, nosaltres els hem ofert també una esmena, que no és que, diguem-ne, la zona no requereixi determinats serveis o determinats suports, sinó que el que els diem és que segurament allà on la localitzen, on la localitza aquesta proposta de resolució, doncs, no és el més adequat.

No ens accepten, i ja ens ho han dit, les, diguem-ne, nostres esmenes. I, per tant, ens veurem obligats a això: a mantenir en la majoria d'aquests casos el posicionament que havíem portat abans. Diguem que aquest cop suposo que vostès deuen estar força contents perquè ens sembla, fins i tot, que prosperarà. Però, vaja, no sé quin sentit..., ja l'hi dic, eh?, ja no el bon nom, que abans segurament no m'he expressat bé, però sí, en tot cas, doncs, que realment aquest Parlament, no?, sigui productiu. I, vaja..., cap problema.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per al posicionament de la resta de grups parlamentaris, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialista, donarem recolzament a aquesta proposta de resolució.

Perquè és veritat que les hem debatut moltes vegades, senyora Figueras, tantes vegades que ens costa tant tornar a portar temes que vostès voten a favor i no fan, ens costa... Estem tan cansats de que vostès trepitgin l'activitat de l'oposició i d'aquest Parlament de Catalunya, i estem tan cansats d'aprovar coses en aquesta comissió i en el Ple del Parlament que vostès no compleixen.

La residència de Batea havia de tenir les places concertades el 31 de setembre de l'any passat. Fa quinze dies ja li van dir a l'alcalde que no hi hauria places. Vostès no compleixen el que aprova aquest Parlament. I després, doncs, hi han 5 milions d'euros per a una residència no sé on, places a la residència d'avis d'Amposta, que són necessàries, però, per cert, fa quatre mesos tenien quaranta places encara lliures, eh?, no hi havia llista d'espera. Per tant, és possible que algunes places en llocs on no hi han llistes d'espera poguessin passar allà on hi han llistes d'espera.

I és molt cansat, l'hi dic seriosament –molt cansat–, que vostè ens vingui a donar lliçons a l'oposició del que hem de presentar i el que no hem de presentar, perquè no ho compleixen. Vostès compleixen d'aquest Parlament els que els dona la gana. El seu Govern fa, propostes que després no es compleixen. Ho deixo clar. I nosaltres hi insistirem, i tant, que insistirem en les residències –i tant, que sí–: en la de Batea i en moltes altres, i en la moció que vam aprovar al Ple del Parlament de Catalunya, a veure si d'una vegada per totes vostès publiquen les llistes d'espera de les residències públiques d'aquest país, que fa un any que no ho fan. Hi insistirem –hi insistirem.

Per tant, si us plau, pel bon nom d'aquest Parlament, compleixin vostès els que els demana aquest Parlament de Catalunya, no només allò que vostès volen. Facin vostès un exercici de democràcia real i facin que aquest Parlament insti el Govern a fer allò que el conjunt de la ciutadania, pel nostre –com ho diuen, vostès?– manament democràtic... (*Veus de fons.*) Mandat democràtic. El nostre mandat democràtic, el del Parlament, és fer justament allò que vostès trepitgen.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot té la paraula la senyora Marta Ribas. Ai! Sí, sí. (*Veus de fons.*) Si us plau, diputat.

Gràcies.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Doncs, miri, senyora Figueras, ho sentirà de nou: la mateixa intervenció. (*Remor de veus.*)

Sí, no, bàsicament, des de Catalunya Sí que es Pot també farem suport als diversos punts d'aquesta resolució. La veritat és que és pesat, també per nosaltres, haver d'anar votant, i repetint i presentant una vegada i una altra les mateixes coses. I si es fa, és perquè, tot i que s'aprova, no s'aconsegueix que es dugui a terme.

I, escolti'm, de veritat que som... Tenim moltes, moltes ganes de poder treballar aquest tema, crec, amb un millor debat, amb molta més transparència, amb molta més responsabilitat per part de tothom, però això ens requereix que hi hagi la transparència necessària sobre quines són les llistes d'espera en les residències, quines són les necessitats territorials, que hi pugui haver una planificació territorial ajustada a la realitat existent, que és el que dubtem que ara mateix puguem tenir damunt la taula, la puguem debatre entre totes i tots.

I, per tant, nosaltres serem els primers i les primeres que anirem a respondre als alcaldes i alcaldesses que reclamen per als seus municipis més places, per dir a qui toca i a qui no toca, perquè hi ha una planificació responsable, i ajustada i acurada al que és la necessitat del territori. Però mentre no tinguem això, mentre no puguem

ser participants d'això, mentre no hi hagi ni tan sols la informació essencial bàsica, principal, transparent per poder fer aquest debat, doncs, igual que ens ha passat durant els darrers anys també en l'àmbit de salut, haurem de seguir presentant resolucions, reclamant les places d'una residència, de l'altra residència, d'un municipi, de l'altre municipi, una vegada i una altra, guanyant aquestes resolucions i reclamant al Govern que ho compleixi.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Sí; extremadament breu, presidenta. Per dir que hi votarem a favor.

I per replicar el que deia el diputat socialista, que deia: «S'està degradant aquest Parlament.» Sí, diputat, però no sé què li estranya, quan hem substituït el Parlament per un teatre, com vam veure ahir. Doncs, bé, potser, podem tancar directament el Parlament, no?,

Però encara farem un últim intent i votarem a favor de que compleixin allò a què es van comprometre.

La presidenta

Gràcies, diputat. I el torn final del proponent, per pronunciar-se sobre les esmenes. Té la paraula la diputada Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Doncs, sí. Dir a la senyora Figueras que, si nosaltres hem de presentar les propostes una i altra vegada, si ens hem de reiterar, és precisament per l'incompliment del Govern en tot allò a què es compromet i en tot allò que s'aprova en aquesta comissió, i no només en aquesta comissió, sinó també en el Ple del Parlament. Per tant, són el Govern i el grup que li dona suport qui ens obliga a tornar a presentar aquestes propostes de resolució.

Ens ha dit que això no era productiu. Miri, el que no és productiu, i l'hi ha dit també el company del Partit Socialista, és, per exemple, fer residències, com el cas de Reus, de la residència del CAP Horts de Miró, que ens ha costat 5 milions d'euros i que fa set anys que esperem que s'obri. Aquella residència està tancada, quan a Reus hi ha una llista d'espera de dues-centes persones, dos-cents avis que estan esperant una plaça, tres-centes persones si comptem tota la resta de la comarca. En aquella residència hi han cinquanta-vuit places de residència i vint places de centre de dia, i allò està tancant, amb mobiliari i tot, únicament hi falten els llits. S'està malmetent: està tot brut, tot ple de..., bé...

La presidenta

Diputada...

Lorena Roldán Suárez

...abandonat. Sí, sí. Això...

La presidenta

Sobre les esmenes, si us plau,

Lorena Roldán Suárez

...és el que no és productiu.

Gràcies.

La presidenta

No s'ha pronunciat sobre les esmenes. És...

Lorena Roldán Suárez

Ah! (*L'oradora riu.*) Perdoni –perdoni–, però és que a vegades se senten frases que una no pot deixar...

Evidentment, no acceptarem cap d'aquestes esmenes.

La presidenta

D'acord. (*Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.*) Per què em demana ara la paraula?

Anna Figueras i Ibàñez

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Anna Figueras i Ibàñez

Em sembla que m'han alludit dos cops.

La presidenta

D'acord, d'acord.

Anna Figueras i Ibàñez

No, no...

La presidenta

Trenta segons?

Anna Figueras i Ibàñez

I tant! Amb menys en tindrè prou. Demanaven respecte a aquest Parlament? Escoltin-me, doncs, comencin vostès: per cada proposta de resolució que fan tots plegats, la doten, si us plau, diguem-ne, de la dotació pressupostària que requereix. Ens diu d'on ho traiem... (*Veus de fons.*) No, no. Ens diuen d'on ho traiem, perquè el pressupost, escolti'm, és limitat. I vostès ho saben. (*Remor de veus.*) I aquí, en aquest Parlament, hi podem vindre a fer moltes coses, fins i tot el ridícul, tots nosaltres, però màgia encara no en sabem fer.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies.

I ara, per tant, passarem a la votació. Entenc... (*Alguns aplaudiments.*) Senyor Bel, si us plau. Gràcies, diputat. (*Veus de fons.*) Sí, però no hem dit... (*Veus de fons.*) No... Sí, sí. (*Veus de fons.*) Ho entenc. El que passa és que ja veu..., quan anteriorment he demanat al públic que no aplaudís, cap problema. (*Veus de fons.*) Ah, vostè pot. D'acord, molt bé; d'acord, doncs. Disculpi, senyor diputat.

Passem a la votació... (*Veus de fons.*)

Anna Figueras i Ibàñez

Presidenta, és que voldríem demanar vot separat.

La presidenta

Un moment. Sí, entenc que votem separatament tots els punts?

Anna Figueras i Ibàñez

No, tots no. A nosaltres no ens calen tots: ens cal l'1, per separat del 2. I la resta, diguem-ne, tots junts.

La presidenta

Molt bé. Els sembla bé? (*Pausa.*) Sí.

Per tant, vots a favor del punt número 1?

Són 10 vots a favor: dels grups parlamentaris de Ciutadans, de Catalunya Sí que es Pot, del Grup Socialista i del Partit Popular.

Vots en contra?

Abstencions?

I hi ha 10 abstencions: del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

I, per tant, s'aprova el punt.

Passem al punt número 2.

Vots a favor del punt número 2?

Per unanimitat, s'aprova.

Vots a favor del punt número 3...? (*Veus de fons.*) Els 3, 4 i 5 es poden votar conjuntament.

Per tant, vots a favor dels punts 3, 4 i 5?

Són 10 vots a favor: del Grup Parlamentari de Ciutadans, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Vots en contra?

També són 10 vots: del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

No hi ha abstencions. I, per tant (*veus de fons*), per vot ponderat, queda aprovada la proposta dels tres punts.

Doncs, moltes gràcies.

En el punt següent, el Grup Parlamentari de Ciutadans sol·licita la posposició del punt número 3 de l'ordre del dia. Sí? (*Pausa.*) Vol la paraula per ratificar-ho o ja està bé? (*Pausa.*) Per tant, queda posposat el punt número 3.

Proposta de resolució sobre el centre de dia i residència per a gent gran de Llançà

250-01008/11

I passem al punt número 4, que és la Proposta de resolució sobre el centre de dia i residència per a la gent gran a Llançà. Té la paraula el proponent, que és el senyor Raül Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raül Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Aquesta proposta de resolució parla justament de la necessitat del centre de dia i residència per a la gent gran de Llançà. Tornem-hi amb el mateix, tornem-hi amb la mateixa situació de la primera proposta de resolució.

En un territori –aquest, diferent–, l'Alt Empordà, amb una mitjana d'edat molt alta, en una província, la de Girona, on hi ha una manca de places residencials i geriàtriques, amb més de 2.400 persones en llista d'espera. I, a més a més, la població de Llançà, que ja disposa d'un altre centre de dia, ubicat a la planta baixa d'un edifici de titularitat municipal, i que ja, doncs, lògicament, ha quedat obsolet, i, a més a més, no dona a l'abast, no dona resposta a les necessitats i a les demandes d'un municipi com el de Llançà.

Per tant, per poder acompanyar aquestes persones grans, calen recursos, cal posar-hi els recursos necessaris per poder enfortir la seva..., el seu trànsit, diguem-ne, durant els darrers anys de la seva vida, no? Hi ha una necessitat de places residencials que, a més a més, la mateixa programació territorial 2015-2018 del departament de benestar social i família demana un increment d'entre 151 i 302 places residencials a nivell comarcal. (*Veus de fons.*) Sí. A nivell comarcal.

I per aquests motius, doncs, el que nosaltres demanem justament és que es faci cas d'aquesta necessitat que diu la mateixa programació territorial 2015-2018, i que es porti a terme un estudi de viabilitat i redacció del projecte base d'execució d'una nova residència i centre de dia al municipi de Llançà, i dotar una partida econòmica

i pressupostària, tant per a la citada redacció del projecte bàsic i executiu com per a la mateixa execució material de la citada infraestructura.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per al posicionament de la resta de grups parlamentaris, té la paraula la senyora Elisabeth Valencia, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Bien; gracias, presidenta. Yo voy a hacer uso de ese término que..., bueno, es una frase ya hecha, popular, de que «cuando el río suena, agua lleva». El tema es que tenemos a veinticuatro mil personas en lista de espera en Cataluña para acceder a una plaza residencial; en concreto, en Llançà también hay una lista de espera, y en la provincia de Girona, interminable.

Que aquí podemos venir a justificar las cosas injustificables o lavar los trapos del Govern, pero al grupo que da apoyo al Govern le pediría, pues, que tuviera un poco de criterio y objetividad a la hora de exponer su posicionamiento político, porque estamos de acuerdo en que hay un presupuesto, pero hay prioridades presupuestarias que no se están cumpliendo.

Y también, cuando hacen referencia a la planificación de los recursos, no consideramos que haya una planificación eficiente de los recursos. Y, es más, cuando se realiza una planificación de los recursos, y en las zonas en las que más se necesita, que en principio tendrían que ser de alta prioridad para el Govern, tampoco se cumple esta planificación de los recursos, con lo cual nosotros estamos en la línea del..., bueno, de aportar dignidad a las personas mayores que necesitan un recurso residencial porque estamos tardando demasiado. No sabíamos ni qué lista de espera había cuando llegamos a este Parlament y queremos que..., creemos y queremos que el Govern se tiene que poner las pilas en este sentido porque estamos a la cola de España.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Sí, només per anunciar el nostre vot favorable a aquesta resolució, igual que fem amb les altres demandes sobre aquests temes. Però, a més, en aquest cas, fins i tot, inclosa en la programació territorial i en la previsió 2015-2018. Per tant, reclamem aquest compliment d'inversió per Llançà.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gràcies, presidenta. La proposta en si mateixa està molt ben exposada: explica la situació demogràfica de la província de Girona, i en concret de Llançà, i ens explica també la situació del centre de dia: insuficient per atendre la demanda i convertit, pel que es descriu aquí, en una rateta.

I queda clar que és necessari la construcció d'una nova residència i, per tant, hi votarem a favor.

I, si em permeten, per destensar una mica l'ambient, jo deia que està molt ben redactat. De fet, el senyor Moreno es podria dedicar a la immobiliària, gairebé, perquè fixi's el paràgraf com es descriu, que és l'últim paràgraf de la pàgina: «El terreny on s'ubicarà el nou edifici es troba en un emplaçament immillorable, en una àmplia avinguda a l'entrada de la població, amb grans espais verds i enjardinats,

asselellat, de fàcil accés per als usuaris i situat estratègicament, tant per la seva proximitat amb la frontera francesa com amb les poblacions veïnes.» I així va fent una descripció que els la recomano, perquè té molta gràcia.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la seva portaveu, Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí; gràcies, presidenta. Ja veu, senyor Moreno, amb amics com aquest no li cal tenir enemics.

Però, en tot cas, demanaven criteri, demanaven rigor i, a més a més, parlaven de prioritats. Mirin, en deu minuts encara no, vostès han prioritzat Amposta, Tarragona, Batea, Ulldecona, Llançà. Això és prioritzar? Home, a mi em sembla que massa, massa, no, eh? El que passa és que això és voler quedar bé amb tothom. *(Veus de fons.)* No, això és voler quedar bé amb tothom, perquè, comissió rere comissió, vostès ho prioritzen tot. Allà vostès amb la seva manera de prioritzar, eh?

I després hi ha una cosa, i això sí: rigor. A la programació territorial posa el que posa, i segurament hi posa, diguem-ne, que comarcalment hi han unes necessitats, però Llançà no hi és, a la programació territorial –no, no hi és. *(Veus de fons.)* No, no hi és: Llança com a Llançà no hi és. Ho dic perquè la senyora Ribas sí que hi ha fet referència i, en tot cas, posar les coses en el seu lloc.

Nosaltres ens hi abstindrem, aquí, perquè evidentment la programació territorial posa el que posa però també som conscients i el Govern és conscient de que els recursos són els que són i, per tant, no ho pot prioritzar tot, eh? Tot i així, nosaltres no hi posarem pals a les rodes i ens abstindrem en aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. No hi ha esmenes i, per tant, vol vostè la paraula? *(Pausa.)* Sí, té trenta segons, senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Sí, gràcies. Primer, per al·lusions: el paràgraf..., és que l'emplaçament és immillorable. Vostè sap quin és el centre de dia actual de Llançà? *(Veus de fons.)* És a dir, l'alternativa és molt bona, el que vol dir és que hi ha lloc, hi ha espai, hi ha proposta, hi ha voluntat per part de l'ajuntament de poder fer-ho. El que no hi ha és compromís per part del Govern, com veiem.

I, senyora Figueras, la programació territorial és comarcal –és comarcal– i Llançà –i Llançà– forma part de l'Alt Empordà. Per tant, quin problema tenen vostès en reconèixer que hi ha una necessitat de places residencials? Si queda clar: nosaltres portem els problemes, vostès s'hi abstenen i, quan els aprovem, no els compleixen. Ja està, ja sabem quin és el joc.

La presidenta

D'acord. Passem a votació...? *(Elisabeth Valencia Mimbrero demana per parlar.)* Vol vostè la paraula? Per al·lusions? *(Pausa.)* Trenta segons.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí, por alusiones, porque yo hablaba de prioridades presupuestarias y, a ver, igual la presidenta me quita la palabra, pero yo le voy a decir que se gastaron 13 millones de euros en la anterior consulta, y ese dinero, pues, no va a donde tiene que ir –es que no va. *(Remor de veus.)*

Y, claro, y es que luego resulta que ustedes hacen una planificación de los recursos..., y me parece bien que me diga que «traemos propuestas de resolución». Es

verdad, que traemos propuestas de resolución a este Parlament, pero es que es nuestra función, es que es nuestro trabajo. Y ustedes se abstienen, y luego recogen en una planificación de los recursos algo que saben que no van a cumplir porque no lo hacen, porque no lo cumplen. Es que es ironía, ya, es cinismo.

La presidenta

Bé, ja veu que no li he tret la paraula, eh? *(Alguns aplaudiments.)* Xxt! Si us plau, tornem-hi. Avui tinc un dia... *(Remor de veus.)* Moltes gràcies.

Passem a la votació. Es poden votar els dos punts alhora? Sí? *(Pausa.)*

Vots a favor de la proposta?

Són 10 vots a favor: dels grups parlamentaris de Ciutadans... *(Veus de fons.)* Deu, no? *(Veus de fons.)* Ah, no, perdó. Vostès hi voten a favor? *(Veus de fons.)* Sí.

Doncs, vots a favor de la proposta?

Per tant, són 10 –ara sí, eh?–: del Grup Parlamentari de Ciutadans, de Catalunya Sí que es Pot, del Grup Parlamentari Socialista i del Grup Parlamentari Popular.

Abstencions?

Deu: del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Per tant, s'aprova la proposta.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre el Consell General de Serveis Socials

250-01011/11

I passem al punt número 5, que és la Proposta de resolució sobre el Consell General de Serveis Socials. I té la paraula qui ha presentat la proposta de resolució, que és, per part del Grup Parlamentari Socialista, el senyor Raúl Moreno? *(Pausa.)* Sí? *(Veus de fons.)* Doncs, té vostè la paraula.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bé, portem una proposta de resolució que no hi cal programació, que no hi calen recursos i que es tracta de complir la llei. És a dir, no és un desig del Grup Parlamentari Socialista ni ens hem llevat aquest matí pensant que el millor que podríem fer, doncs, era demanar que es complís la llei, sinó que això és el que normalment fan els governs –«normalment»: ja veiem que no tots ho fan, no? Però el que deia la Llei de serveis socials és que dins dels òrgans de coordinació i de participació més importants que tenia aquest país per portar a terme un correcte funcionament dels serveis socials hi havia el Consell General de Serveis Socials. I, a més a més, ho desplega la llei, i que s'ha acabat reunint; és a dir, no és una cosa etèria que no ha passat mai, sinó que es va començar a reunir d'ençà de l'any 2008, si mal no ho recordo, per primer cop.

Doncs, en els pitjors anys de crisi d'aquest país, en el qual els serveis socials estaven absolutament tensats, amb una allau de persones que venien a demanar solucions, ajuda i acompanyament a la seva situació, aquest Consell General de Serveis Socials no s'ha reunit amb la periodicitat que nosaltres consideràvem. Primer, la que marca la llei, que és com a mínim un any, i, segon, que pensàvem que en aquella situació el més normal és que el Consell General de Serveis Socials es pogués reunir com a mínim més d'un cop l'any. Finalment, l'any 2016, al setembre de l'any passat –déu-n'hi-do, al setembre de l'any passat– es va reunir aquest Consell General de Serveis Socials.

El que nosaltres volem és que això no torni a passar. El que nosaltres volem és que s'acompleixi la Llei de serveis socials, com a mínim en allò que no hi cal, diguem-ne, un dispendi econòmic, sinó que els serveis socials..., atenent que en aquests moments hi han professionals a diferents ciutats de Catalunya que demanen un millor funcionament dels serveis socials, uns recursos necessaris i suficients

per atendre l'emergència social que avui dia continua, que el Consell General de Serveis Socials es reuneixi per analitzar el desenvolupament d'una llei, de la Llei de serveis socials, i de l'actualitat de la Cartera de serveis socials, que en aquest Parlament, també ho recordo, hem aprovat ja no sé quantes vegades i que tampoc s'acaba de complir.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. No hi ha esmenes presentades i, per al posicionament de la resta de grups parlamentaris, té la paraula pel Grup Parlamentari de Ciutadans, una vegada més, la senyora Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimblero

Gracias, presidenta. Bueno, anunciar que vamos a dar apoyo a esta propuesta de resolución que pide que se cumpla la Llei de serveis socials a través del Consell General de Serveis Socials para coordinar la necesaria participación territorial de los entes locales y cubrir todo el territorio. Y la manera de coordinarlo es a través de este *consell*, que no se está reuniendo con la periodicidad que se regula en la Llei de serveis socials, y que pensamos que tenemos que hacer énfasis en este tema y que se debe reunir cuando establece la ley. Y un poco en la línea de marcar la necesaria coordinación entre los territorios y la transparencia hacia este Parlament en la información que se recibe.

Por tanto, todo nuestro apoyo.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot té la paraula la senyora diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Doncs, miri, tant en aquesta resolució com en la següent, també del Partit Socialista..., les dues van en la mateixa línia, ho dic perquè així ja dono la intervenció per vàlida per a les dues resolucions, que més o menys parlen del mateix, que és que precisament en aquests anys de crisi, de desenvolupament de la Llei de serveis socials, es va deixar de desenvolupar o es van desenvolupar molt a mitges alguns dels aspectes que podrien haver estat clau per haver fet millor planificació, per haver fet millor avaluació, per haver fet una millor garantia dels estàndards de qualitat dels serveis, per haver-nos d'evitar, per exemple, com es queixava avui la senyora Figueras, doncs, que estiguem portant cas per cas, no?, en aquesta comissió parlamentària.

Si hi hagués aquests espais de participació, si hi hagués aquests espais de planificació conjunta, si hi hagués aquests espais de treball a mitjà-llarg termini, i amb totes les veus del territori, també, i amb els professionals, segurament ens hauríem d'evitar aquestes circumstàncies.

Per tant, ja que no s'ha fet els darrers anys, com a mínim posar les bases perquè es posin en marxa ja aquests organismes, o que recuperin la periodicitat de reunió, com és el cas d'aquesta resolució del Consell General de Serveis Socials, o que sí que es posi en marxa el Consell d'Avaluació de Serveis Socials, que és la propera resolució.

Votarem a favor de les dues, i ja em dono per intervinguda en la següent.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres també donarem suport a aquesta proposta, bàsicament perquè entenem que aquest consell és una eina de participació, una forma d'implicar la ciutadania en el sistema dels serveis socials. I, com bé diu l'exposició de motius, aquest consell no ha estat convocat amb la periodicitat que caldria.

I també, i sobretot, hi donarem suport perquè la mateixa consellera, quan es va reunir el consell el passat mes de setembre, doncs, va dir que aquest havia de ser un òrgan que ens havia de ser clau en la redacció del nou pla estratègic de serveis socials o la nova Cartera de serveis socials. Per tant, com més vegades es pugui reunir aquest consell, entenem que millor es podrà fer i es podrà millorar aquesta Cartera de serveis socials, que fa molt temps que demanem que s'actualitzi.

Gràcies... Bé, afegir-me també a les paraules de la diputada de Catalunya Sí que es Pot, de que a la següent proposta de resolució, doncs, ja també hi votarem a favor. Gràcies.

La presidenta

D'acord, moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí té la paraula el diputat Josep Maria Forné.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, presidenta. És una proposta de resolució que posa en valor una eina importantíssima que té el departament, que és el Consell General de Serveis Socials. És una eina que permet participar i cohesionar territorialment, i a nivell de les diferents funcions. Com que ens agrada més mirar endavant que no pas mirar enrere, el que fem és, sí, totalment, donar suport a aquesta petició de que hi hagi aquesta convocatòria.

I tenir en compte una cosa: que l'òrgan executiu d'aquest consell general, que és la comissió funcional, s'ha reunit ja dues vegades aquest semestre passat, i donem per entès que la petició que fa la proposta de resolució, de reunir-se semestralment quan la normativa diu que com a mínim un cop a l'any, i, per tant, hi fa una elevació..., entenem i esperonem que a partir d'ara, doncs, si no pot ser semestralment el consell general, com a mínim la comissió funcional sí que es reuneixi en substitució d'aquesta reunió semestral que se'n fa aquí petició.

Per tant, hi votarem a favor, i aquesta és la nostra posició.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Per tant, passem a la votació... (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Trenta segons, senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Sí, per aclarir una cosa. Nosaltres el que demanem és una reunió semestral del Consell General de Serveis Socials, això és el que votem. O sigui, no em serveixen altres..., el consell executiu, que està bé, que està bé que es reuneixi, però és que aquí, en aquest Consell General de Serveis Socials hi està tothom, hi tenen implicació professionals, entitats, Govern... És aquest, el que volem que es reuneixi com a mínim un cop cada sis mesos.

La presidenta

D'acord. Gràcies per l'aclariment.

I, per tant, vots a favor de la proposta?

S'aprova la proposta per unanimitat.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre la convocatòria del Consell d'Avaluació de Necessitats Socials

250-01012/11

Passem al punt número 6, que és... (*Pausa.*) Un moment. Perdoneu-me, però abans –com que he entrat i ja hi havia la...– havia de preguntar si algun grup havia de comunicar alguna substitució per a aquesta sessió.

Raúl Moreno Montaña

Sí, presidenta. Al Grup Socialista, la diputada Esther Niubó substitueix la diputada Granados.

La presidenta

Moltes gràcies.

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, el diputat Llach, que substitueix la diputada Vilella.

La presidenta

D'acord. Doncs, moltíssimes gràcies i disculpin que ho faci en aquest moment.

Per tant, ara sí, passem al punt número 6 de la sessió, que és de l'ordre del dia, que és: Proposta de resolució sobre la convocatòria del Consell d'Avaluació de Necessitats Socials, i té la paraula el proponent, que és el Grup Parlamentari Socialista, el senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Bé, seguim: de la mateixa manera que el Consell General de Serveis Socials no es va reunir, la llei preveu que hi hagi un consell d'avaluació de necessitats socials. I això, què és? Doncs, és un consell que ha de fer possible un traspàs fluid d'informació, de diàleg entre les diferents branques polítiques que es dediquen a treballar per al benestar de la població. I, per tant, serveis socials ha de poder reunir-se i poder parlar, doncs, amb l'àmbit de la sanitat, de l'educació, de la justícia. Tot just hem vist abans, en la compareixença que hem tingut, la necessària correlació que tenen tots aquests àmbits, i tenim un consell que es dedicava a això: a avaluar els serveis socials en funció d'aquesta interrelació. Bé, doncs, no s'ha reunit des de l'any 2011.

I, per tant... Això no costa diners, no és que l'oposició vinguem aquí i tornem a presentar coses que... No, no: és que volem que es compleixi la llei, i no acabem d'entendre com, això, després dels anys que hem passat en aquest país de greu crisi econòmica, ho torno a dir, no hem estat capaços, el Govern no ha estat capaç de reunir el Consell d'Avaluació de Necessitats Socials.

I, per tant, el que demanem és convocar en el termini d'un mes, a partir de la presentació de l'aprovació d'aquesta proposta de resolució, una nova reunió del Comitè d'Avaluació de Necessitats de Serveis Socials, un calendari en el qual es reuneixi, com a mínim, tres cops l'any, eh? –jo crec que és possible, eh?–, i donar compte al Parlament de Catalunya dels resultats d'aquest comitè, així com a tots els grups polítics amb representació parlamentària, de què és el que s'hi parla i com es coordinen tots aquests àmbits, molt necessaris, també, per a la tasca social.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Gracias, presidenta. Bueno, esta propuesta va en la línea de cumplir la Ley de servicios sociales, como la propuesta anterior.

Nosotros anunciamos que vamos a votar a favor, creemos que este *consell* de evaluación de..., evaluar las necesidades de los servicios sociales y la calidad de los mismos es necesario. Muchas veces los servicios sociales son transversales, intervienen tanto a nivel territorial como..., se interviene desde diferentes departamentos, y, por tanto, pensamos que evaluar la calidad y que haya un organismo que lo evalúe es necesario, y que también nosotros tenemos que recibir esta información para alcanzar el nivel de transparencia des del Govern hacia el Parlament.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot i per part del Grup Parlamentari del Partit Popular ja han dit que hi votarien a favor i, per tant, no utilitzen el torn de paraula. I per part del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula el senyor David Rodríguez.

David Rodríguez i González

Sí; gràcies, presidenta. Bé, bàsicament per dir que nosaltres també votarem a favor d'aquesta proposta de resolució.

Si bé el departament ja ha engegat els nomenaments dels representants dels membres del departament i del Govern, sí que encara queden per resoldre els representants del nomenament dels experts, que esperem que, si no és en un mes, doncs, sigui en una mica més d'un mes, però no sigui gaire més i, per tant, que es pugui resoldre i que es pugui convocar aquest consell ben aviat.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Per tant, passem a la votació.

Vots a favor de la proposta?

S'aprova per unanimitat.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre el Pla estratègic de serveis socials

250-01025/11

I passem al punt número 7, que és la Proposta de resolució sobre el Pla estratègic de serveis socials. Presenta la proposta de resolució el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Continuem complint lleis, eh? Avui és un dia fantàstic per a aquest Parlament, perquè intentem complir la llei. En aquest cas, l'article 37 de la Llei de serveis socials, que el que demana és que el nostre país es doti d'un pla estratègic de serveis socials per a Catalunya, un pla estratègic que sembla molt adient també, diguem-ne, per a la realitat social que vivim avui dia.

A més a més, en això sí que el Govern es va posar en marxa: l'any 2010 va fer un pla estratègic de serveis socials 2010-2013. Posteriorment el que va passar és que el segon pla estratègic, doncs, no va arribar mai, i de fet el pla estratègic que tenim és el de l'any 2013: estem l'any 2017. Sembla que no és adient, en tot cas, per a un país i per a un govern que el que vol és posar el seu èmfasi en les polítiques socials, i amb l'esforç que hi fa, que tinguem un pla estratègic que digui com han de ser els serveis socials del futur.

I, per tant, nosaltres el que demanem aquí és que, més enllà de prorrogar el pla estratègic 2010-2013, que no ens en cal un altre, però aquesta no és la solució..., com tampoc és la solució anunciar el 2015 el nou pla i a hores d'ara, l'any 2017, no tenir-lo. Doncs, el que volem d'una vegada per totes és poder tenir en el termini

d'un mes un informe amb els treballs realitzats des del 2015 fins a la data d'aquesta proposta de resolució d'aquest segon pla estratègic de serveis socials, que ningú ha tornat a veure ni a tenir-ne informació, per saber què és el que s'ha fet i, per descomptat, presentar durant l'any 2017 el segon pla estratègic de serveis socials 2017-2020.

Haig de dir que aquí també hi ha una esmena de Junts pel Sí que ens ha fet arribar i que ens diu que això serà possible un cop debatut al Ple del Consell General de Serveis Socials. I l'hem acceptat, perquè té la seva lògica: el consell es reuneix, esperem que aquest semestre, i, per tant, segurament tindrem un pla que ja no serà el del 2017-2020, serà el del 2018-2021. Però *bien está lo que bien acaba*, tot i que amb una certa lentitud, tenint en compte la situació d'estrès en la que es troben els treballadors i el col·lapse dels mateixos serveis socials del nostre país.

La presidenta

Gràcies, diputat. Per a la defensa de les esmenes presentades té la paraula el diputat Josep Maria Forné, del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Josep Maria Forné i Febrer

Com acaba de dir el diputat Raúl Moreno, el pla estratègic és una eina important, no només perquè ho marca la llei –també–, per la utilitat que significa, i el compromís, i la necessitat i la conveniència de tenir aquest pla estratègic ens fa, doncs, veure amb bons ulls aquesta petició que es fa en aquesta proposta de resolució.

Agraïm que d'alguna forma s'accepti l'esmena, i que a més a més també es compleixi en aquest sentit el que és la llei, que marca que el pla estratègic ha de ser aprovat i avaluat pel Consell General de Serveis Socials. Com que acabem d'aprovar una proposta de resolució que diu que s'ha de reunir semestralment i, per tant, se reunirà ara, durant aquest trimestre que queda, doncs, donarem suport a la proposta de resolució transaccionada o esmenada amb el nostre text.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Per al posicionament de la resta de grups parlamentaris, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí; gracias, presidenta. Yo, brevemente, decir que vamos a dar apoyo a esta propuesta de resolución, porque indica que se cumpla la Ley de servicios sociales, concretamente el artículo 37, del plan estratégico. Consideramos que es necesario para alcanzar los niveles óptimos en servicios sociales y, por tanto, todo nuestro apoyo.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, la senyora Marta Ribas té la paraula.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Sí, només per anunciar-hi el nostre vot afirmatiu.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Sí; gràcies, presidenta. Jo sí que em volia posicionar sobre aquest punt, perquè crec que és molt revelador, i té relació amb el punt anterior, en el qual no hem intervingut, però, fixeu-vos-hi: des de l'any 2011 no s'ha convocat el Consell d'Avaluació de Necessitats Socials –2011. Des de l'any 2013, no s'ha renovat el Pla es-

tratègic de serveis socials, d'acord? És a dir, des que va començar el procés no s'ha reunit mai, el Consell d'Avaluació de Necessitats Socials ni s'ha renovat el Pla estratègic de serveis socials.

I al final estic jo per abraçar el marxisme (*rialles*). O sigui, amb una lectura marxista podem dir: el procés què ha estat? Ha estat una gran superestructura política per amagar les problemàtiques de la infraestructura social i les necessitats socials, i ha funcionat. I d'aleshores ençà no s'ha tingut..., no hi ha hagut cap manifestació a Barcelona. És a dir, hem passat d'haver d'entrar amb policia aquí pel malestar social a que ningú s'ha manifestat per cap tema social a Catalunya, perquè només hi ha hagut manifestacions nacionals. Al final potser una part de raó tenia.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Una mica, així, complicat, tot plegat. Però bé, continuem, eh?, com sempre –i continuem.

Per tant, no hi ha..., en les esmenes ja s'ha pronunciat.

I, per tant, si els sembla, passem a la votació.

Vots a favor de la proposta, amb l'esmena?

S'aprova per unanimitat.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució sobre l'atenció adequada a infants i joves amb trastorn de l'espectre autista

250-01035/11

I passem al punt número 8, que és la Proposta de resolució sobre l'atenció adequada a infants i joves amb trastorn de l'espectre autista. I cedeixo la paraula a la vicepresidenta, i jo me'n vaig.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, presidenta, encara que...

La vicepresidenta

Sí, sí...

Gemma Lienas Massot

...ara està aquí la... Com que m'ho ha dit..., ja m'ha donat la paraula, no? O no me l'havia donat encara?

La vicepresidenta

No, no, no.

Gemma Lienas Massot

Ah, perdó, perdó. (*Veus de fons.*)

La vicepresidenta

Per presentar la proposta de resolució, té la paraula la diputada Gemma Lienas, de Catalunya Sí que es Pot. Gràcies.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, vicepresidenta. Aquesta proposta de resolució de fet ja la vam presentar al novembre del 2016, amb alguna petita diferència. I quan Ciutadans va presentar la moció al Parlament, vam intentar que els punts de la nostra proposta de resolució fossin encabits en la seva moció; no va ser possible. I és per això que vam tornar a presentar aquesta proposta de resolució, que recull les demandes de la Federació Catalana d'Autisme, que aplega més de mil famílies de persones afectades amb TEA, és a dir, amb trastorn de l'espectre autista.

A Catalunya es detecta una necessitat urgent de millorar l'atenció de persones amb TEA i de millorar també l'atenció a les seves famílies. Una mica, perquè se'n facin el càrrec, és –encara que potser amb menys gravetat– el problema que ens han vingut a presentar abans les famílies que tenien fills amb patologies duals: les famílies que tenen fills amb patologies d'autisme, de l'espectre autista, es troben molt deixades de la mà..., i troben a faltar molts recursos.

Per tant, aquesta proposta de resolució recull el que ens han demanat aquestes famílies. Les persones amb TEA –suposo que en aquests moments ja ho saben, perquè se n'ha parlat diferents vegades– pateixen d'un trastorn neurobiològic d'alta complexitat que els afecta al llarg de tota la seva vida: que apareix els primers anys i que després es va mantenint al llarg de la vida. Però si els primers mesos es produeix un diagnòstic precoç i un tractament de màxima eficàcia i efectivitat, la millora d'aquestes persones és molt evident.

Per tant, nosaltres el que demanem és aquest diagnòstic precoç; un tractament de màxima eficàcia i efectivitat; un equip de professionals altament especialitzat, amb un diagnòstic i un tractament que estigui basat en les pràctiques que diuen les guies internacionals.

De tot això, nosaltres n'hem fet aquesta proposta de resolució. Hi hem posat també alguna cosa relacionada amb ensenyament i amb les famílies.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. Bé, s'hi han presentat esmenes: tant el Grup Parlamentari de Ciutadans, com Junts pel Sí. I cedeixo la paraula al Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Bé, com ja ha apuntat la diputada Lienas, és un tema del que hem parlat a bastament, però que és cert que potser encara falten algunes coses per concretar.

Coincidim, evidentment, en que el diagnòstic precoç és una de les millors eines que tenim per poder després tenir un desenvolupament millor d'aquest trastorn d'espectre autista, i que també podem paliar així que puguin sorgir unes altres dificultats relacionades amb aquest trastorn inicial. I, per tant, nosaltres estem totalment d'acord en el tema, doncs, de dotar de més recursos.

Però, per exemple, hi vam presentar unes esmenes, a les quals no hem pogut arribar a cap acord. Quan es diu, doncs, que se creïn unitats de referència especialitzades, nosaltres creiem que ja existeixen aquestes unitats, que tenim els CSMIJ, que el que hem de fer és dotar els CSMIJ de més recursos, de personal especialitzat en aquest tipus de trastorn. Però el que hem de fer és aprofitar els recursos que ja tenim, perquè a més a més estan integrats dintre de la xarxa de salut, i també estan en coordinació amb el Departament d'Afers Socials i el Departament d'Ensenyament, i que, per tant, no cal tornar o començar de nou.

A més a més, la senyora Lienas insisteix en el tema de les guies internacionals, un tema del que ja hem parlat també en aquesta comissió i també al Ple del Parlament. Ella ens parlava de que el que ha fet amb aquesta proposta de resolució, doncs, és recollir les demandes de les famílies que pateixen, o que tenen algun fill amb aquest trastorn. I nosaltres estem d'acord en això, però estem d'acord en escoltar totes les famílies que es troben en aquesta situació. I creiem que l'Administració en aquest cas no ha de decidir pels pares quin és el millor tractament per als seus fills, i més quan el tractament s'ha demostrat que funciona –tot el tipus de tractament, les diverses variacions–, en diferents casos.

De fet, ella mateixa demana, doncs, que es revisi l'informe sobre el trastorn de l'espectre autista, elaborat per l'Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en Salut, publicat el 2010, l'últim informe que en tenim, en el que precisament no es demostra en cap moment que cap dels dos tractaments que s'apliquen avui dia sigui un millor

que l'altre. Per tant, nosaltres estem d'acord en que es realitzi aquest informe, i ja veurem si se n'extreuen unes altres conclusions.

Hi ha un altre punt en el que tornem a parlar també de les guies internacionals, i que no s'hi ha acceptat la nostra esmena, i que, per tant, doncs, tampoc hi votarem a favor.

També hi havíem afegit... En el tema dels programes Respir, tenim una moció, que va ser aprovada per unanimitat al Parlament, on es parla d'aquests programes Respir i on es detallen més concretament aquests programes. I nosaltres, doncs, enteníem que el que calia fer era fer el desenvolupament d'aquests programes en funció d'aquesta moció, que per això la vam aprovar al Parlament. Però sembla ser que tampoc hem pogut arribar a un acord; no ho acabem d'entendre.

I, finalment, l'última esmena que hi vam fer era relativa al tema d'ensenyament, dels cicles formatius. És cert que van venir a comparèixer i es va parlar de diferents cicles formatius, de xapa i pintura, etcètera. Nosaltres creiem que els nens i els adolescents que tinguin algun tipus de trastorn de l'espectre autista poden accedir a qualsevol cicle formatiu que vulguin, sempre que, doncs, les seves capacitats els ho permetin. I, per tant, acotar d'aquesta manera els cicles ens semblava que no era suficient.

I res més. Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el Grup Parlamentari de Junts pel Sí, la diputada... *(Veus de fons.)* Ah, Magda Casamitjana, perdó.

Magda Casamitjana i Aguilà

Moltes gràcies. En una moció de Ciutadans defensada i portada al Ple del Parlament el Grup Parlamentari de Junts pel Sí vàrem fer totes les aportacions possibles i vam arribar a un acord bastant ampli. Tot i així, vam votar en contra de tres punts. Després, per motius que ara no venen al cas, finalment van quedar aprovades.

Després de parlar atentament i escoltar la federació d'autistes de Catalunya, i de parlar amb el Departament de Salut i d'Afers Socials, hi hem fet unes quantes esmenes que em sembla que..., suposo que arribarem a un acord. La diputada Lienas, tot i que m'ho ha dit personalment, ho dirà després.

I votariem a favor de tots els punts, si ens accepten totes les esmenes, per descomptat.

Voldria dir que en el marc de l'increment pressupostava i saben vostès que la prioritat del Departament de Salut de l'any 2017 està previst posar en marxa a Catalunya tres unitats altament especialitzades en diagnòstic diferencial, d'acció especialitzada, recerca i formació, que estaran a l'Hospital Mútua de Terrassa; a l'Hospital Sant Joan de Déu, d'Esplugues, i a l'Hospital Clínic, de Barcelona. Aquestes unitats seran de referència suprasectorial, i es coordinaran amb els centres de desenvolupament d'acció precoç, els centres de salut mental infantil –els CSMIJ– del territori, de referència, per compartir protocols de detecció, diagnòstic i atenció especialitzada.

Com saben, des del Departament de Salut s'ha impulsat el grup de treball amb la col·laboració del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, amb la participació de professionals experts. Aquest grup està elaborant una cartera de serveis que incorporarà tots aquests diagnòstics d'atenció precoç.

Com saben, també, el mes d'agost del 2016 el Govern va aprovar la creació del Pla pilot d'itineraris formatius específics. No hem acabat aquí, amb la diputada Lienas, que li he demanat, en aquest cas, si podia acceptar les esmenes, però que em comprometia a continuar parlant amb el director general, perquè ens trobem que sí, que hi ha vegades que a algun cicle formatiu podria, des de la seva banda també, haver-hi un conveni en què no només fos la voluntat pròpia del centre, sinó que també la Generalitat, o el departament, tingués la possibilitat de fer algun conveni i poder

assumir en els cicles formatius ordinaris algun noi o noia, sempre posant-nos al cap que el que no podem és que aquesta persona quedi absolutament desvalguda i que, per tant, tingui una frustració, sinó que en casos molt, molt, molt..., que es puguin parlar, que puguem d'alguna manera anar incloent a poc a poc els nanos, que tenen cada vegada més formació i més acompanyament, i que cada vegada n'hi hauran més, per poder accedir a aquests cicles formatius.

Per tant, li he demanat a la diputada Lienas que accepti de moment aquesta esmena, però amb el compromís de continuar-hi treballant.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula el Grup Parlamentari Socialista, el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Tot i que tinc algunes dificultats per posicionar-me sobre un text que no conec, perquè no sé què s'ha transaccionat, què no s'ha transaccionat; tampoc ens n'han informat a les intervencions dels diputats i diputades. O sigui, no sé quines esmenes s'han acceptat i quines no, suposo que després ens ho aclariran.

Sobre el text inicial nosaltres tenim alguns dubtes en alguns punts. Per exemple, tot allò que té a veure amb criteris de les guies internacionals de bones pràctiques, ja ho hem dit, per activa i per passiva: nosaltres creiem que són els pares els que han de decidir quin és el millor tractament per al seu fill, i que, per tant, no hi ha cap tractament que sigui millor que l'altre. Jo crec que, com a Parlament o com a legisladors, no hem de posar-nos en aquest debat. I a veure si d'una vegada per totes, diguem-ne, després de tota aquesta legislatura, que hem vist de tot, també, en aquesta mateixa sala, per la compareixença de les diferents entitats que legítimament defensen els seus punts de vista, nosaltres tenim la posició de poder donar cabuda a les diferents maneres de mirar una possible solució d'aquest trastorn.

Pel que té a veure amb el tema de les... I, per tant, en tots aquells punts que fan referència..., és a dir, el punt 2 o el punt 3, fins que no sapiguem com ha quedat la cosa, nosaltres ens hi abstindríem.

I, després, en el tema de l'accés als graus mitjans: sí, però de la manera molt més general, no només en una sèrie de graus, i sempre que es garanteixi l'acompanyament. És a dir, una persona amb TEA..., si no hi ha una persona que hi estigui al costat, és impossible, i això ho hem de saber, i per tant hem de garantir que hi hagi un acompanyament perquè aquesta persona, doncs, pugui fer les seves tasques.

D'acord en el tema del Respir.

I en la resta de punts, en principi, hi estaríem a favor, tot i que en aquest..., després hi valorarem la nostra posició en funció de com hagin quedat les esmenes.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Comentar que no tenim les transaccions del punt 2 ni del punt 3, amb la qual cosa ens n'haurien de fer arribar les transaccions i llegir-les en veu alta.

Gemma Lienas Massot

Perdó, és acceptació de les esmenes. És que potser ho havia d'haver dit abans: acceptem totes les esmenes que hi ha fet Junts pel Sí, i no n'acceptem cap de Ciutadans.

La vicepresidenta

D'acord, molt bé. *(Veus de fons.)* Perdó? *(Veus de fons.)* No, no. Ara passo la paraula al Grup del Partit Popular, Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres compartim la proposta de Catalunya Sí que es Pot, i de fet vull agrair a la diputada Lienas que l'hagi portat avui aquí. És veritat

que és una proposta que, bé, hem vist en diferents ocasions, hem tractat en aquesta comissió, en la Comissió de Salut, en el Ple. I, bé, per coherència, no?, i seguint la declaració que nosaltres també vam signar a l'Ajuntament de Barcelona, doncs, donarem suport a aquesta proposta, com ja he dit.

També, donar suport a tots aquells pares i familiars de persones amb TEA, i també, doncs, als centres especialitzats.

Nosaltres sí que entenem que és una demanda de la Federació Catalana d'Autisme, i que és importantíssim el diagnòstic precoç i, per tant, també donar un tipus de tractament especialitzat; que cal desenvolupar programes Respir al respecte, i quelcom que demana la diputada, i que suposo que s'aprovarà, que és que s'acceleri el cobrament de les prestacions econòmiques vinculades a la Llei de la dependència.

Gràcies.

La vicepresidenta

D'acord. Passem a la votació amb el text... (*Veus de fons.*) Ah, bé, sí. Té la paraula... Bé, ha dit que accepta les esmenes. (*Veus de fons.*) D'acord, sí, sí. Vol posicionar-se.

Gemma Lienas Massot

Gràcies, vicepresidenta. Sí, ho sento, que abans ho hauria d'haver dit: les esmenes de Junts pel Sí han millorat el text; de fet, ens hi hem pogut posar d'acord de seguida.

Pel que fa a la d'ensenyament, és veritat que no ha quedat com nosaltres hauríem volgut, però hem quedat que s'acordaran nano a nano, persona a persona, com es pot fer això. El nostre interès no era fer només quatre graus mitjans, sinó començar amb alguns graus mitjans on es poguessin apuntar els nois i noies amb TEA que haguessin aprovat l'ESO i que, per tant, no haguessin d'anar als itineraris alternatius.

Pel que fa a Ciutadans, no les hem acceptat perquè canvien la nostra proposta. Ens sorprèn que Ciutadans, que va ser tan crític amb la nostra intervenció del llibre, perquè segons ells no érem coherents amb el que feia Podemos a Madrid, que ara ells mateixos facin unes esmenes que van en contra del que va aprovar el seu grup en l'Ajuntament de Barcelona el mes d'abril: una declaració que va presentar el PP i que van aprovar tots els grups excepte la CUP, i que diu concretament que es faran servir les guies internacionals, perquè són unes guies que internacionalment s'ha demostrat que tenen una eficàcia en el tractament.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputada.

A continuació, passarem a la votació de la proposta de resolució.

El punt 1.

Vots a favor?

Unanimitat.

El punt 2, amb l'esmena incorporada de Junts pel... (*Veus de fons.*) Ah, no hi ha esmena? (*Pausa.*) D'acord.

El punt 2?

Catorze vots a favor.

Vots en contra?

Quatre: del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Abstencions?

Dues: del Grup Parlamentari Socialista.

A continuació, procedirem a votar el punt tercer, amb l'esmena que modifica..., modificat per Junts pel Sí.

Vots a favor?

Catorze vots a favor.

Vots en contra?

Quatre vots en contra: de Ciutadans.

Abstencions?

Dues abstencions: del Partit Socialista.

A continuació, procedirem a votar el punt 4.

Vots a favor?

Unanimitat.

Vots en contra?

(Veus de fons.) Ah, no, perdó: unanimitat.

A continuació, el punt 5.

Vots a favor?

Unanimitat.

I el punt 6 –és que no en tenia controlats tots els punts.

Vots a favor?

Unanimitat.

Per tant, aixequem la sessió... *(Veus de fons.)* O si hi ha algun grup que vulgui parlar...? *(Pausa. La presidenta dona la paraula a Raúl Moreno Montaña.)*

Raúl Moreno Montaña

Sí, una cosa, perquè la diputada Lienas ha dit que es va presentar una declaració institucional a l'Ajuntament de Barcelona on deia que es seguien els criteris de les guies internacionals de bones pràctiques, i jo tinc la declaració, que vostè amablement m'ha passat, i no ho diu. Ho dic perquè la coherència, diguem-ne, entre... *(Veus de fons.)* Bé, jo ho tinc aquí. És a dir, aquí, si és aquesta la declaració institucional, no ho diu. *(Remor de veus.)* I, per tant, abans d'entrar en contradicció, diguem-ne, els del meu grup parlamentari...

La vicepresidenta

Silenci, si us plau, que està parlant el diputat socialista.

Raúl Moreno Montaña

Ho dic perquè no... Només dic que no ho diu a la declaració.

La vicepresidenta

(Lorena Roldán Suárez demana per parlar.) Sí, trenta segons.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies. En la mateixa línia. Jo no havia demanat la paraula per no estendre el debat, però, efectivament, evidentment nosaltres votem de manera coherent, i no hi sortia el tema de les guies internacionals.

Gràcies.

La vicepresidenta

Algun grup vol afegir...? *(Chakir el Homrani Lesfar demana per parlar.)* Sí?

Chakir el Homrani Lesfar

Una qüestió d'ordre: quan el punt ha finalitzat i s'ha votat, es pot mantenir el debat sobre el punt? Per pregunta d'ordre.

La vicepresidenta

Bé, en prenem nota i ho tindrem en compte.

S'aixeca la sessió. Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una del migdia i cinc minuts.